

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Ay Dansı moda oldu. — Gazeteler —

Esnaf — Bu dansı bana
lütfeder misiniz?!

baska siyah biralara benzemeyen

halis siyah bira
Tuborg-Esmer

(Manajans : 474 — 22)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 11 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 3 Mart 1971 * Fiyatı: 125 Krs.

HASTA ADAM!

TOPLUM, yaşayan bir yaratıktır. Her yaratık gibi, toplumun sağlıklı olduğu zamanlar vardır, hastalandığı zamanlar... Ünlü Makavel bu konuda demiş ki:

— Toplumdaki hastalığın teşhisi başlangıçta zor, tedavisi kolaydır. Zaman geçince hastalık bütün belirtileriyle ortaya çıkar; o zaman teşhisi kolaydır, tedavisi zor...

Makavel'in söylediği söz duru bir gerçeği dile getiriyor. Gerçekten hastalık, isterse kanser olsun, başlangıçta teşhis edilebilirse çaresi bulunur. Ama teşhisinde gecikilen hastalığın önüne geçmek bazan imkânsızdır; hattâ o hastalık pek basit gibi görünse de...

Türkiye'mizin son yıllarda sıhhatte olduğunu kimse ileri süremez. Bir zamanlar Osmanlı Devleti'ne «Hasta Adam» denirdi. Bu sıfat, tarihin derinliklerinden hortlatılmış ve 1970'lerin Türkiye'sine yakıştırılmıştır. Batı basını çoğunlukla bir hastadan bahseder gibi üstümüze eğiliyor. İç politika tartışmalarımız ise, Türkiye'nin hasta olup olmadığı değil, hangi hastalıktan mustarip olduğu konusunda toplanıyor. Kimi iyimserler, içinde yaşadığımız ıstırapları çocukluk hastalıklarına benzetiyor:

— Türkiye büyüyor, gelişiyor, boy atıyor; elbette birtakım rahatsızlıklar geçirecek.. diyorlar.

Kimisi:

— Önemli şeyler değil bunlar.. diye omuz siliyor.
Hastalığı küçümseme eğiliminde

bulunanların başında, soğukkanlılığı kilosuyla orantılı Başbakan Süleyman Demirel var. Ama bazı çevreler de:

— Hastalık aldı yürüdü, tedavisi çok zor artık.. diye karamsar görüşler ileri sürüyorlar.

Her gün toplumun nabzını elinde tutanlar:

— Ateş 41'e çıkmış, karaciğer yorun, böbrekler çalışmıyor, kalb zayıf, mide ülserli diye ahkâm kesiyorlar.

Bazıları kestirip atıyor:

— Derhal ameliyat lazım!

Siyasi iktidar, aspirinle işin geçirileceğini iddia ederken, yavaş yavaş bundan vazgeçip, birtakım tedbirler alınması lüzumunu hissetmiş bulunuyor. Ne var ki hastanın başında toplanmış doktorlar, bu sefer de tedavide anlaşıyorlar.

Teşhiste anlaşılamayan, tedavide nasıl anlaşsın ki?...

Aklıbaşında hekimler:

— Bu hastalığın reçetesi Anayasa'dır, diyorlar. Anayasa'daki reformları yapacaksınız, toplumun gelişen ihtiyaçlarına karşılık vereceksin; eğer bunları yapmazsan, toplumdaki rahatsızlık devam eder.

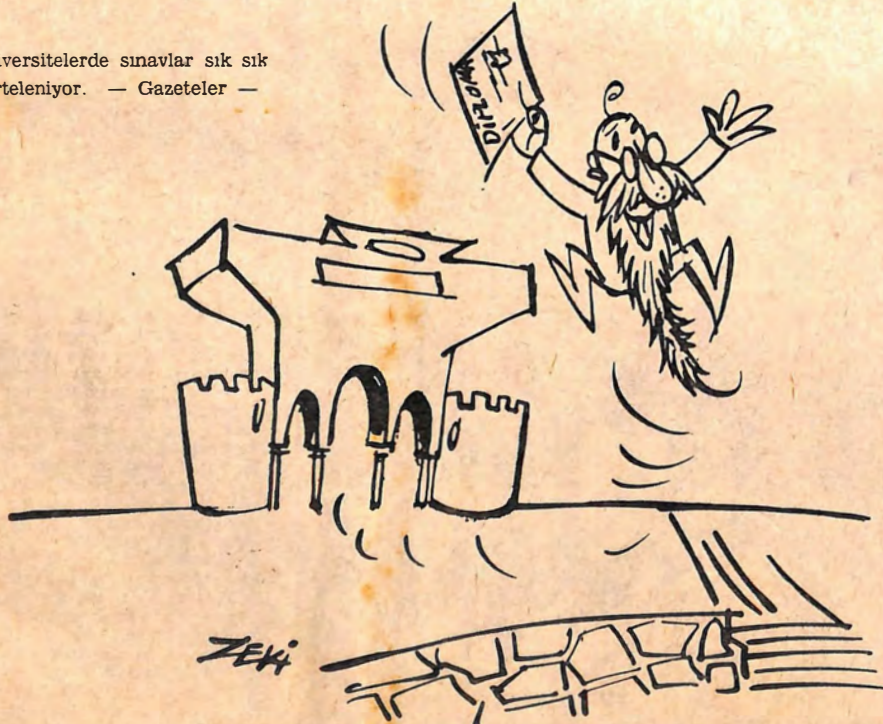
Her kafadan bir ses çıktığı içi aklıbaşında hekimlerin tavsiyesini dinleyecek kimse yok. Toplumdaki huzursuzluk artıyor. Hastayı kurtarmak yerine, hastanın başında birbirini yemek üzere hazırlıklı bir sürü politikacı görüyoruz.

Ne biri ötekini dinliyor, ne de öteki berikini...

Tepeden inme!

Üniversitelerde sınavlar sık sık erteleniyor. — Gazeteler —

— Yaşasın... Nihayet mezun olabildim!..

Bu arada hastanın ateşi yükseliyor, nabzının atışı hızlanıyor, nefesleri sıklaşıyor; ötede beride bombalar birbirini ardına pathıyor; silâhlı çatışmalar başını almış gidiyor; ekonomik durum bozuk... Piyasa, kuruntuyla ve kaygıyla «neler olacak» diye bekliyor. Ama iktidar kolтуна zamkla yapışmış bulunan İktidar mensupları:

— İnmem de inmem.. diye bağırıp dudruyorlar.

Soruyorsunuz:

— Neden inmezsiniz?

— 226 oy'u bulan bizi devirir.

Hakçası da bu! Çünkü bizim ülkede makam sahiplerinin istifası diye bir şey bahis konusu olamaz... Hiç kimse kendiliğinden çekilmez.

Bektaşî'nin hikâyesini bilir misiniz? Komşunun beygiri dama çıkmış nasılsa... İndiremiyorlar. Bektaşî gelmiş:

— İp atalım çekelim.. demiş.

Baba Erenlerin dediğini yapmışlar, beygir damdan düşüp ölmüş.

— Ne yaptın sen? diye üstüne varınca, Bektaşî:

— Vallahi benim inek kuyuya düşmüştü, böyle çıkarmıştık.. diye cevap vermiş.

Bir yere çıkan, inmesini bilmeli.

İnmesini bilmeyenleri indirmek için kullanılacak usuller bakarsınız Baba Erenlerinki gibi olmadık şeyler açar başımıza...

AKBABA

DİNAMİT LOKUMU

MUZAFFER İZGÜ

O gece saat tam ikiki on geçiyor-
du, sanki kasabada yer yerin-
den oynadı. Tüm millet, kimi-
miz pijamalı, kimimiz elbiseli yollara döküldük. Gören, birbirine soruyordu:

— Yahu, öğrenebildin mi nedir bu patlama? diye.

Ufakık kasaba, sonunda patlamanın nedeni anlaşıldı. Kasabanın eşrafından Hacı Hilmi efendinin kapısının önünde dinamit patlatılmış, Hacı Hilmi efendinin kapısıyla beraber, tüm o sokaktaki camlar tuzla buz olmuştu...

Devrisi günü, kaymakam, jandarma kumandanı, ilçenin ileri gelen memurları, araştırmaya giriştiler... Gerçi biz suçluyu bulamadık ama, o yıllardır ne gazetelerde, ne de radyolarda duyulan ilçemizin ismi tam iki kez haberlerde üstüste söylendi. Bu arada Hacı Hilmi efendinin de ismi söylenince radyoda, inanınız bu patlama işine biraz kasabalı, biraz da Hacı Hilmi efendi sevinir gibi olduk.

«Aman, Allah daha büyük bir felâket vermesin de» dedik.

Ama kaymakam durmadı, o günü öğleden sonra, hattâ o gece geç vakitlere dek aradı durdu suçluyu. Kasabamız o kadar küçük bir kasabaydı, fakat dinamiti patlatan da nedense çok büyük bir akıllı idi. Bir tek ipucu vermeksizin kaybolmuş gitmişti...

İkinci gece, saat tam üçü on gece yine kasabada yer yerinden oynadı, yine tüm millet döküldük sokaklara. Ulan bu ne işti, yoksa İstanbul, Ankara'dan sonra gençlik hareketleri, şu bizim mikroskoplara dahi görülmeyecek olan kasabanın üzerine mi sıçramıştı.

Yolda bizim Tapu Kâtibi Hayrullah beyi gördüm:

— Hayrola Hayrullah bey? dedim.

— Vallahi bugün de eşraftan Şeyh Mehmet efendinin kapısının önünde patlatmışlar dinamiti... Bana öyle geliyor ki, bu solcuların işi... dedi.

— Aman Hayrullah efendi, ne arar bu kadar küçük yerde solcular? — Sen bilmezsin o hınzırları, ilçenin deliğinden bile girerler...

Zavallı kaymakam bey o gece sabaha dek uyumadı. Hattâ soruşturmanın çoğunu Şeyh Mehmet efendinin paramparça olmuş kapısının önünde yaptı:

— Nasıl duydunuz Mehmet efendi?

— Heç vallaha, yatmışdık, sona bi patlama oldu, ben zannettim yer yarıldı. Sonra bir de baktık, bizim kapı parça belik... Sona camlar da...

— Şüphelendiğiniz biri var mı?

— Yoo, yoo amma, galiba bunlar solcu olsa gerek...

O günün sabah haberlerinde ve öğle haberlerinde yine en ön sırada bizim kasabanın ismi vardı. Öğleden sonra vali, yanında bir yığın büyük adamla çıkageldi kasabaya. Dosdoğru kaymakamın odasına girdiler. Gerçi biz kaymakamla valinin neler konuştuklarını duymadık amma, en son vali arabasına binip giderken, kaymakama:

— Bana bakın kaymakam bey, bir daha böyle bir şey istemiyorum anladınız mı? demiş.

Kaymakam da:

— Başüstüne efendim, diyesiymiş...

Sonra, o günü akşama doğru kaymakam bey bir de İçişleri Bakanın-

dan bir tel alayıymış ve Bakan soraşıymış telde:

— Bu ne haldir kaymakam bey, daha suçlular yakalanmadı mı? diye.

Kaymakam bey değil, biz kasabalı da tedirgin olmaya başladık. İkinci patlamadan sonra, başımızı yaştığa koyar koymaz, sanki sahur davulu gibi bekler oluştuk patlamayı. Hele çocuklar, durmadan soruyorlardı:

— Babaaa, bu akşam da patlayacak mı ramazan topu?

— Anaaa, bu akşam da ortalık gümürdeyecek mi?

O gece biraz gecikti patlama. Tam sabaha karşı oldu. Bu kez de eşraftan Şakir ağanın kapısının önünde patlatılmıştı dinamit. Kapı ve mahallenin camları yine tuzla buz olmuştu. Zavallı kaymakam, o gece, patlamanın olduğu yerde, gözlerini bir noktaya dikmiş, suçludan çok, ağadan çok, vali beye ve İçişleri Bakanına vereceği cevabı düşünüyordu... Tahrirat kâtibinin söylediğine göre, sabah saat sekizde vali bey telefonu açarak:

— Bu gece patlama falan olmadı ya? diye sormuş.

Ne yapsın bizim kaymakam:

— Oldu efendim, oldu ama, şu sefer yalnız bir kapıyla, şöyle ancak on, oniki evin camları kırıldı, demiş.

Açmış ağzını vali bey yummuş gözünü. Neler söylememiş bizim kaymakama neler...

«Sen necisin orada, demiş, nasıl suçlusu bulunmaz,» demiş. Demiş oğlu demiş. Telefonu kapatırken de:

— Ben geliyorum oraya, diye bağırılmış...

Sabah saat dokuzdan sonra soruşturmayı vali yürütmeye başladı. Yanında getirdiği ilin emniyet müdürü de ona yardımcı oldu. Bu arada, tüm kasabanın tanıdığı ayyaş Mustafa saatlerce sorguya çekildi ama, ayyaş Mustafa:

— Geç be vali bey geç, bırak da bu işleri, gel seninle şöyle bir kafaları çekelim, demiş durmuş...

Bilmem, günahı söyleyenlerin boyuna, ayyaş Mustafa'yı dövesillermiş bile... Ama o, sırtına inen her kırbaça:

— Ulan mademki dövüyorsunuz, şurdan bi şişe rakı alın gelin de, hem içek, hem de bu arada beni döversiniz, diyormuş...

Ayyaş Mustafa'dan başka kimse de yok ki geceleri sokakları arşınlayan tutup sorguya çekesin; onun için akşama doğru vali bey de, diğerleri de elleri boş, il'e döndüler... Ama o dayaktan sonra ayyaş Mustafa öyle bir yemin etti ki:

«Bir daha güneş batıktan sonra sokakta dolaşmanın tee anasını avradım» dedi...

O gece, yine kulaklarımız kırışte uyuduk. Bakalım bu gece saat kaçta patlayacaklı dinamit ve kimin kapısının önünde patlayacaklı?... Çok beklemedik, saat onbire doğru oldu patlama... Bu sefer de şans yine eşraftan Kerim efendiye vurmuştu... Hattâ söylendiğine göre Kerim efendinin şehirden getirmiş olduğu gelini de çocuğunu düşürmüştü o akşam...

Yok, yok, yine bulunamadı suçlusu... Herkeste aynı inanç vardı:

— Bunu yapan solcular...

Öğleden sonra Hacı Hilmi efendinin, Şakir ağanın, Kerim efendinin, Şeyh Mehmet efendinin İstanbul'da, Ankara'da okuyan oğlanları çıktı geldiler kasabaya. Yanlarında da bir yığın delikanlı getirmişlerdi. Çok bir şenlik oldu bizim kasaba. Meydana bir kürsü koydular, sonra bu delikanlılar teker teker kürsünün üzerine çıkarak:

— Kahrolsun solcular, diye bağırıyorlardı...

Biz kasabalıları da onlara katıldık, biz de bağırarak:

— Kahrolsun solcular!...

Sonradan delikanlılar, bir kahvede toplanıp kasabalıyla ayrıca görüştüler. Ve dediler ki:

— Artık hiç korkmayın, biz onların dersini verdik, dinamit minamit patlatamazlar!...

Daha sözler bitmemiştir ki, bu kez kasabanın güney doğusunda 'bir patlama duyuldu... Koşuştuk hepimiz o tarafa...

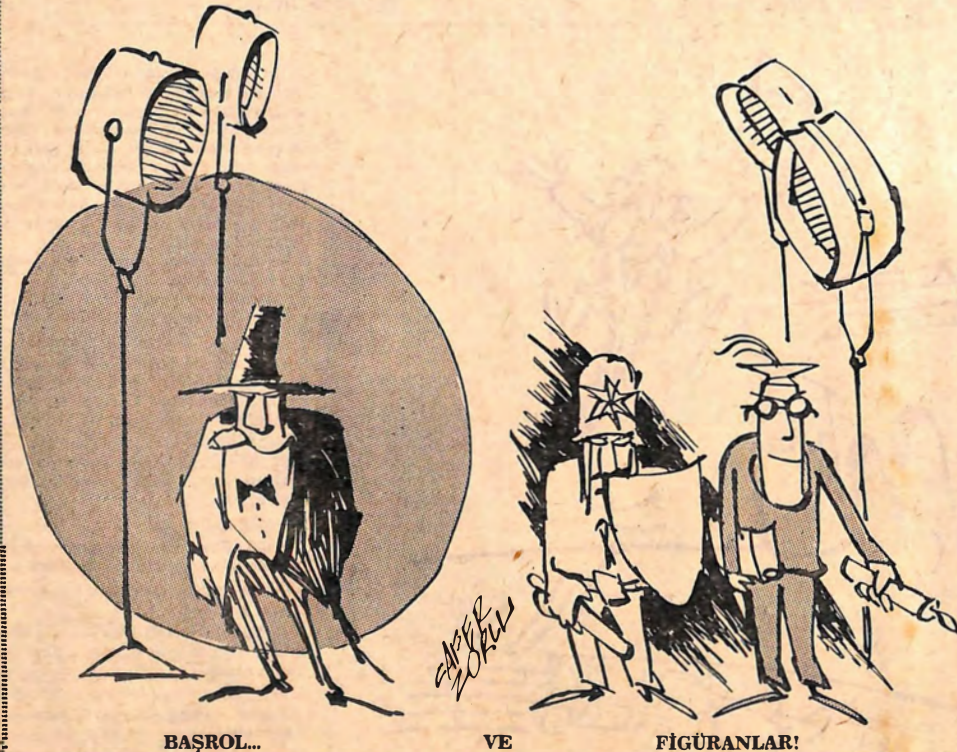
Ulan aman, bu kez kapısının önünde dinamit patlatılan, kasabanın eşrafından değil, sıradan bir memurdu. Ama memur, tüm memurlar arasında solcu olarak tanınır, bilhassa solcu gazeteler okurdu... Gençlerin hiçbirinden ses seda çıkmadı... Ama bu kez kasabanın işçi Partilisi eskici Ömer konuşmaya başladı üç beş taraftarıyla:

— Ayıp ayıp, diyordu, misilleme yapmaya utanmıyor musunuz, hangimiz bu işi yapmış ki, bize misilleme yapıyorsunuz?

Çok kişiler, bu sonuncu patlama için gençlerden şüphelendiler ama, hiçbir kimse de onlardan diyemedi. Çünkü ortada ispat etmek için hiç bir ipucu yoktu.

Artık vali bey bizim kasabayı yol etmişti. Sabahı yine damladı. Yine yanında emniyet müdürü vardı. İlk iş Ayyaş Mustafa'yı çağırıyor ama, Mustafa'yı yerinden kaldırırsa

Öğrenci olayları filme alındı. — Gazeteler —

BAŞROL...

VE

FIGÜRANLAR!

aşolsun. Geceden üç şişeyi tüketmiş, n'olur ne olmaz diye de gitmiş çok sevdiği bir komşusunun evinde sabahlamıştı. Komşu yemin üstüne yemin etti:

— Mustafa gece onikide sızdı kaldı, hâlâ da uyuyor, diye.

Onun için vali ve diğerleri başka bir suçlu aramaya koyuldular ama, bulamadılar... Bir ara gençleri sorguya çekelim diye düşündülerse de, işi politik yöne dökmek için bundan da vazgeçtiler. Zannederiz o günü İçişleri Bakanı valiyi biraz daha az, kaymakamı biraz daha çok haşlamıştır telefonda. Ama ne yap-sındı zavallılar, biz kasabalılar da şaşmış kalmıştık son patlamadan sonra, bu işi yapan suççular mıydı, yoksa solcular mıydı?

O gece yine kulaklar kırışte uyduk. Tüm kasabalı:

«Tamam, diyoruz, bu gece patlama matlama yok, çünkü il'den yüze yakın jandarma kasabada devriye geziyor.»

Bu kez sabah ezanıyla beraber patladı dinamit... Fakir bir vatandaşın kapısının önünde patlatılmıştı. Soruldu, soruşturuldu, zavallı vatandaş kasabada yoğun satarak geçimini sağlıyordu.

— Evet, dedi bazıları, bu işi suççular yapıyor...

Nerden geldiği bilinmez, öğleden sonra bir yığın genç geldiler yine bizim kasabaya. Eski:

— Ulan onlar miting yaparlar, biz yapamaz mıyız? dediler.

Gelen gençlerle beraber toplandılar kasabanın meydanına. O günü öğleden sonra da kasabamız şenlendi. Gençler birer birer çıktılar kürsüye:

— Kahrölsun gericiler, diye bağır-dılar...

Biz kasabalı, her geceki patlamalardan bıkmış olduğumuz için, biz de bağır-dık:

— Kahrölsunlaa! diye... İnanır mısınız, Ankara'dan bile müfettiş geldi. Yine de suçluyu bu-

Sigara paketinden aşk mektubu çıktı. — Gazeteler —

lamadılar... Ama kasabada her gece dinamit patlıyordu... Ve her patlamayla bir kapı, bir mahallenin camı da hapa yutuyordu... Artık herkeste bir kuşku, bir korku:

— Acaba sıra ne zaman bize gelecek?

Sırasını savanlarda bir sevinç, sırasını savmayanlarda bir huzursuzluk, nihayet bir gece suçlu yakalandı...

Suçlular kimmiş biliyor musunuz, kasabanın o biricik dülgeri Çopur Hikmet'le, yine kasabanın biricik camcısı Deli Şeref... Ve de yakalandıkları zaman diyesilermiş ki:

— Ulan biraz daha yakalanmasaydık, tüm kasabanın kapılarıyla camlarını yenileyecek, biz de dünyalığımızı doğrultacaktık bel...

Muzaffer İZGÜ

★

Ha şöyle...

Bugün vatandaş olarak hepimize düşen dış borç payının, 2.200'er lira olduğunu okuyunca, ne kadar rahatladık bilemezsiniz! Hele bu borçtan, şu an dünyaya gelen bir çocuğun bile ancak 47 yaşında kurtulabileceğini öğrenince sevinçten bir göbek atmamız kaldı!

Hah, şöyle bel... Ne gecemiz geceye benziyordu, ne günümüz güne... Devletin dış borcunu düşün, kendi borçlarını düşün, dertlen dertlen!

Hiç olmazsa hesabımızı biliriz şimdi.

Yaşımız daha şimdiden kırk! Kırkyedi yıl sonrasını göremiyeceğimize göre, alacaklı ülkeler bizden hava alır!

Eee, kala kala geriye sadece bir kaç parça esnaf alacağı var ki, bu gidişle o da kıyamete kalır!

Ooh, borçsuz yaşamak ne güzel şeymiş yahu!...

HAŞARI oğlan çocukları kovboyculuk, gangsterçilik falan oynamaya bayılırlar. Katedraları «Bum! Bum!» diye bağırarak ellerindeki hayali silâhları birbirlerinin üstüne boşaltırken seyretmişliğiniz varsa bir nokta dikkatinizi çekmiş olmalıdır:

Oyunun tadı yemek yahut yenilmekte değil, vurumaktadır.

Bu arada öldürmek kadar ölmekten de hoşlanır gibi davrananlar olur. Çünkü «Ah!» diye karnını tutarak kahrmanca yere yıkılmamın da ayrı bir afisi vardır.

Benim çocukluk arkadaşlarımdan birini hatırlarım. Öyle oyunlarda en gürültülü nâraları o atar, en çok o vurur ve vurulurdu.

Günün birinde gerçekten vuruldu.

Ara sıra üzümlü «araklamaya» girdik. Dadandığımız bağlardan birinin bekçisi meğer iyice bunalmış, saçma yerine tuz doldurduğu bir şişeyi çiftesine sürüp pusuya yatmış.

Bizim arkadaşşa çıktı piyango: yirmi otuz metreden çıplak bacaklarına tuzu yeyince kopardığı vaveylâ hâlâ kulaklarımdadır.

O yaz bir daha hiç kovboyculuk falan oynamamış, bir kere bile «Bum!» diye bağırmaştı.

Diyeceğim şu ki, vurmak, kırmak, asmak, kesmek konularında oyun ile gerçek arasında çok büyük fark vardır.

Kesmek deyince aklıma geldi: Sünnet olduğum gün İkinci Dünya Savaşı çıkmıştı. (Sünnet olduğum için savaş çıktığını söylemek istemiyordum. Raslantı tabii.) O savaş yıllarında gazele-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

KESİME KARŞI

★

ler her gün baş sayfalarında cephelerin haritalarını yayımlarlar, meraklıları bunlardaki savunma çizgilerini ve saldırı oklarına bakarak «harekât» izlerlerdi satranç yahut futbol seyrederek gibi.

Cemal Nâdir'in o ara bir kari-katürü çıkmıştı. Üstü karmakarışık oklar moklarla süslü bir duvar haritasının önünde bir amatör kurmay ötekine soruyor:

— Şark cephesinde en kötü ke-sim hangisi dersin?

Cevap:

— İnsan kesimi!

Kanlı konularda oyunla gerçek arasındaki farkı düşünürken bir de o sözü hatırlarım işte.

Cemal Nâdir'in karikatürü şu sıra bir yerde tekrar yayımlansa iyi olacak. Çünkü yurdumuzda son zamanlarda cephe ve kesim merakı yine fena yayılmaya baş-ladı.

Aklına esen cephe kuruyor. On-dan sonra da bütün cephe kurucuları şaşkın şaşkın bakışarak birbirlerine soruyorlar:

— İnsan kesimi niçin aldı yü-rüdü acaba?

Düşünürseniz, aslında ciddi bir iştir cephe kurmak; turşu kur-

maya benzemez. Temeli, insanların kendilerini duygu yahut düşünce açısından başkalarına yakın görmeleri; bir ortak inanç çevresinde birleşmeleridir.

Bu inanç sağlam bir düşünceye dayanabileceği gibi, alınganlık ya da hüsnü kuruntu kabilinden bir yanlış yakıştırma da olabilir.

Hani fıkranın kahramanı çarşının orta yerinde «Ulan muhabbet tellâlları!» diye haykırmış (öyle dememiş ya, onun kullandığı renkli deyim buraya yazmaya terbiyem engel oldu). Sonra da kapılardan dışarı uğrayan bütün dükkâncılara bakıp söylenmiş:

— Amma kalabalıkmişsiniz be...

Bir de bunun tersinin denendiğini, çarşı ortasında şu bağır-tının yükseldiğini düşünün:

— Ey namuslu insanlar!

Yine bütün dükkâncılar soka-ğa fırlayacaklardır. Ama birinci örnekte onlara «muhabbet tellâlları cephesi» demek ne kadar haksızlıksa, ikinci örnekte haz-retleri «namuslu kişiler cephesi» saymak da o kadar yanlış olur.

Oysa koca koca insanlar bun-

dan saçma yanlışlara dayanarak Türk toplumuna yön verecek cephele kurmaya kalkabiliyor-lar rahatça.

Son haber, aralarında koç partisi lideri profesör de bulunan bir takımın «Milliyetçi Cephe» a-diyla yeni bir saf tutmakta oldukları.

Milliyetçi Cephe...

«Namuslu Kişiler Cephesi» gi-bi bir lâf!

Zira sormak gerek:

— Milliyetçi ne demek? Eğer ulusal değerlerimizi yükseltmek ve Türk toplumunu her bakımdan kaldırmak isteyen kişi demekse, bir avuç manyak yahut satılmış kimse dışında bunu istemeyen vatandaşımız var mı? Yok eğer milliyetçi sözünü kendi aklınızca bambaşka bir anlamda kullanmakta iseniz, bu kadar önemli bir kelimemizi çarpıtmak hakkını nereden alıyorsunuz?

Unutmamalı ki hüsnü kuruntu-lara dayanan bölücü cephele kurulması tepkiler doğurur, karşı cephele kurulmasına yol açar.

Karşı cephele karşı başka cephele, o yeni cephele karşı da daha yenileri doğar.

Ondan sonra gelsin bol bol in-sna kesimi!

Ve cephanecilik oynayanların kendi canları yandıkça bir avaza şaşkınlık feryatları:

— Vay, aman ne oluyoruz?

Ne oluyoruz var mı, cephecilik oynuyoruz işte...

Eğer bu oyundan sıkıldıysanız, gelin son bir cephe de bir kurallım:

«Saçma Cephe Kuranlara Karşı Direniş Cephesi»!

Refik ERDURAN

Başkent

HAFTALIK MİZAHİ GUDUMSUZ GAZETE

Hazırlayan
ALİ ÖRSAN ÖYMEN

BAŞKENT FIKRALARI

Bir gazetenin spor sayfasında şöyle bir başlık vardı:
«Sahalardaki rezalet daha ne kadar sürecek?..»

Bu soruyu İçişleri Bakanından sormaktaydı gazete...

Bulvar kahvelerinden birinde gazetenin bu başlığını okuyan genç bir milletvekili, arkadaşına yazıyı gösterdi. Arkadaşı şöyle baktı ve:

«— Hangi sahadaki rezaletten bahsediyorsun? Futbol sahasındaki mi, siyaset sahasındaki mi?..»

DOĞU'YA DAİR...

Biri Doğu'lu, biri Batı'lı iki milletvekili Meclis koridorunda sohbet ediyorlardı. Doğulu milletvekili, bölgesinin durumundan acı acı bahsediyor, hükümetin doğuyla ilgilenmediğini belirtiyordu. Batılı arkadaşı bir süre dinledikten sonra:

«— Canım, sen de izam ediyorsun biraz... Yavaş yavaş olacak her şey... Ne eksiginiz var?..» dedi.

Doğulu milletvekili gülümsedi ve:

«— Bak...» dedi, «Sana bir fıkra anlatayım, bizim Doğunun hafif anıların belki...»

Adam kürdün birine sormuş:

«— Saat kaç?..»
Kürt tereddüt etmeden cevap vermiş:

«— Kırk...»

Adam bozulmuş ve sertçe:

«— Ulan, demiş, saat kırk olur mu?..»

Kürt sükunetle konuşmuş:

«— Köftehor... Fukara Kürtte saat olur mu?..»

TEDBİR

Gazeteyi okuyan parlamenter, birden sevinçle haykırdı:

«— Yaman adam şu Başbakan... Bulmuş çaresini son olayların...»

Etrafında bulunan arkadaşları gazeteyi okuyan parlamenterleri çeviriverdiler birden... Sordular:

«— Nasıl bulmuş?.. Ne yazıyor?..»

«— Nasıl bulacak canım... Kökünden halletmiş meseleyi... Kurşun fiyatlarına yüzde yüz zam yapacağını!..»

TOTO - POLİTİKA

AP grubunun önemli bir toplantısıydı. Demirel konuşuyor, son olayları eleştiriyordu. Bu arada muhalefetin tutumundan dem vurmaktaydı. Bir ara şöyle dedi:

«— Çekilin, çekilin diyorlar... Tuttururlar 226'yı devirirler beni...»

Arka sıralarda oturan genç bir milletvekili bu söz üzerine arkadaşının kulağına eğildi:

«— Ne yapın adamlar 226 tutturup?.. Eninde sonunda Demirel'i devirirler 226 tutturlar... 13 tuttursunlar zengin olsunlar çok daha kârlı!..»

TİCARET

İki milletvekili, son günlerde konuştukları tek lâf olan maaşları meselesini tartışıyorlardı. Aynı ayrı partilerden olmalarına rağmen, bu konuda aynı fikirdeydiler...

Birincisi şöyle dedi:

«— Eğer maaşlar yükselmezse ticaret yapacağım azizim...»

«— Ne ticareti?..»

«— Avrupa'ya salatalık satacağım...»

«— O da nereden çıktı?..»

«— Baksana, Ortak Pazar Genel Sekreteri söylemiş... Salatalık satın para kazanın diye...»

«— Yetiştirmesini biliyor musun bari hıyarı?..»

«— Ayıp ettin... Şunun şurasında iki devredir milletvekilliği yapıyoruz...»

İsmail M. ATILLA

MANGIR MESELESİ

Ankara, (Akbaba ekibi bildiriyor) — Meclisin geçenlerdeki koridor toplantısı, kimin başkanlık ettiği belli olmadan yapıldı ve milletvekillerinin maaşlarıyla ilgili mesele bütün ciddiyetiyle ele alındı.

İlk sözü, seçimler sırasında Ankara'dan geçen, Başbakan Demirel'in gözüne çarpan ve bu sebeple Doğu illerimizden birinden kontenjan adayı olarak gösterilip, milletvekili seçilen zat aldı. Konuşmasına iki öksürük, bir kaç yutkunmadan sonra başladı ve dedi ki:

«— Efendim, ele aldığımız mesele biliyorsunuz mangır meselesi...»

Sözün burasında hatibe gene kendi grubundan birisi lâf attı:

«— Yahu, bu mangır kelimesi nereden gelir?..»

Hatip ciddiyetle, söze karışan milletvekilini cevapladı:

«— Bize milletin kesesinden gelir... Kimisine krediyle gelir... Kimisine kredi muameleleriyle uğraşmaktan sıkıldığı için silah zoruyla gelir...»

Lâf atan tekrar sordu:

«— Canım onu demek istemedim... Kökü nedir yani?..»

«— Ha kökü mü?.. Allah millete, devlete zeval vermesin, Merkez Bankasıdır. Kökünün kurduğu her ne kadar muhalefet tarafından söyleniyorsa da siz gene de inanmayın... Şimdi onlar da bizim dediğimize gelmişler ve kökünün kurumaması için Al-laha duacı olmaya başlamışlardır...»

Bu defa bir başka milletvekili söze karıştı:

«— Birader, onu sormuyor arkadaş... Kelimenin gelişini soruyor...»

Hatip bütün ciddiyetiyle, cebinden not defterini çıkararak baktı. Bankalardan birisinin he-diyeti ettiği not defterinin arka tarafında «Bilinmeyen meselelerin çözümü» adlı bir bölüm vardı.

İncelemesini bitiren hatip, sözü-ne devam etti:

«— Efendim, mangır lâfı, tangır'dan gelmektedir. Fenikelliler zamanında mangır olarak kullanılan teneke parçaları varmış. Bunlardan birisini Fenike Cumhurbaşkanı —kralı demek istiyordu— yolda nane şekeri almak için cebinden çıkarırken düşürmüş... Düşen teneke, taş çarpınca «tangırırır» diye bir ses çıkmış... O gün bugün bu kelime değişerek zamanımıza «mangır» olarak geçmiş...»

Koridor toplantısında bulunan milletvekili ve senatörler bu faydalı bilgiyi ileride seçmenlerine söylemek üzere defterlerine kaydettiler ve hatibe hayranlıkla baktılar. Bakışlardan utanan hatip, sözünü keserek, kahvesinden bir yudum aldı ve Meclise has filtreli sigaralardan birisini yakarak sözü bir başka arkadaşına bıraktı.

Bu kere sözü alan hemen meselelerin içine girdi. İçinden nasıl çıkacağı düşünülürken hatip enfes bir konuşma yaptı. Hatibi, düştüğü meselelerin içinden çıkarılabilmek için itfaiyeye haber vermeye gönderilen odacıya seslenen milletvekilleri buna lüzum kalmadığını belirterek hatibi dinlemeye başladılar. Hatip anlatıyordu:

«— Efendim, bütçe müzakere-leri deniliyor içeride... Memleketin bütçesi... Eyvallah... Bir şey dediğimiz yok. Ama bizim bütçeyi kimsenin tındığı yok... Cebimize giren parayı da almaya kalkıyor, ne mahkemesi ise o... «Politika bir kumardır» dememisi mi büyüklüklerimiz?.. Biz de saygı duyuyoruz bu söze... Kumarsız olmaz... Bakkalın alacağı var... Eskiden iki nutukla bu işi hallediyorduk, şimdi vatandaşın nutka karı tut... Hanımın berberisi... Sosyeteye girmesi lazım... Parlamenter karısı... Devamlı açık bütçe... İç istikraz yapıyoruz bankalardan 3.500 liralık devamlı... Şimdi o da kapandı... Hatır kredisini diye veriyorlardı bunu... Şimdi «hatırım kalır» diyor banka müdürleri, kapık koklatmıyor... Dalga geçeceğimize bunları düşünelim...» (Arka taraflardan «çok doğru» sözleri, önlerden kafa sallayıp mırıldanmalar).

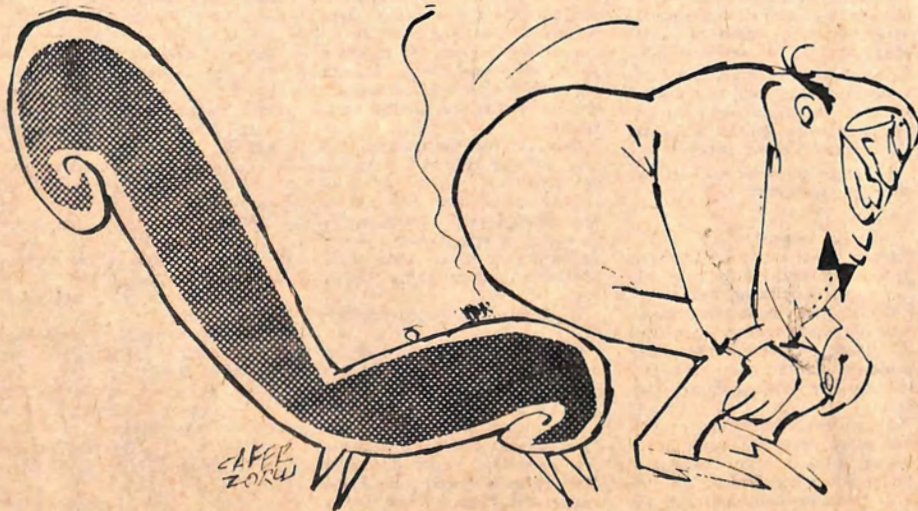
Hatibin sözlerine devam edeceği anlaşılıyordu. Bu sırada içerideki milletvekillerinden birisi hızla koridor toplantısına girdi. Bu, erkete olarak kullanılmaktaydı. Nefes nefese:

«— Dinleyici localarına Hacı Ali beyle, Şevket beyefendi teşrif ettiler... Haberinizi olsun...» dedi.

İktidara mensup milletvekilleri kahve ve çaylarını bırakıp, birbirini ezercesine Genel Kurul toplantısına katıldılar. Muhalefet ve bağımsızlarla, bağımsız gibi olup alesta bekleyenler, şöylece yerlerinden kımladılar...

O sırada koridorun emektar kahvecisi bağırdı:

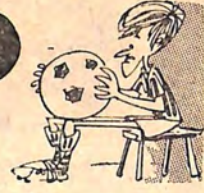
«— Yandan çarklı birrrrr... Kaynamış ossun!..»

— Tütün ekicileri de direnişe geçecek. —

Maçtan önce neler dediler?

BAYAN FUTBOL TAKIMI NELER DEDİ :

Kaleci TÜRKÂN ŞORAY :

O maç günü bir gelsin, beş tane çekeceğim;
Bu ilk maçta Baylar'ı biz rahat yeneceğiz!

Sağbek BAYAN BACAK :

Benim bacaklarımdan tam iki tane gol var;
Diğer arkadaşlarım bilemem kaç gol atar!

Solbek SEVTAP ÇETİNKALE :

Dedeye dua edip bir de mum dikeceğim;
Maçta özel olarak mini şort giyeceğim!

Sağhaf MİNE SOLEY :

Süreçğim maç günü vücuduma revidor;
Bayılarak Baylar'ı yapacağım koridor!

Santrhaf FİGEN HAN :

6-0 galibiz, söyleyeyim ben size;
Yeneceğiz Baylar'ı bu maçta eze eze!

Santrfor FERİ CANSEL :

Yeter ki anlaşalım, biz maça asılırız;
Bu ilk maçı Baylar'dan ayol rahat alırız!

Amigo ÇILGIN MELOŞ :

Ben Baylar'ı bilirim; önce hırsıyla girerler,
Maç sonunda sahayı baş eğik terkederler!

Antrenör MUALLÂ SÜRER :

Kızlarımın morali, kondisyonu mükemmel;
Bu maçı sahamızda alırız güzel güzel!

BAY FUTBOL TAKIMI NELER DEDİ :

Kaleci CİLÂLİ İBO :

Baylar'ın kalesinde kaleciyiz şaka mı?
Bayanlar'dan gol yerssem yiyeceğim şapkamı!

Sağbek NECDET TOSUN :

Kamptaki antrenmanlar beni bir hayli yordu;
Bayanlar'ı yeneriz, bizim takım oturdu!

Solbek HÜSEYİN BARADAN :

Onlara yenilirsek ne kızar, ne küserim;
Hırsumdan bıyığının uçlarını keserim!

Sağış ÖZTÜRK SERENGİL :

Bayan parmumajından olmadım mı ben kelaj,
Maç günü kıştırırım burnuma bir mandalaj!

Santrfor SADRİ ALIŞIK :

Önce Sadri kardeşten Bayanlar'a bir selâm;
Arkasından âbicim gene gollere devam!

Solaçık YILMAZ GÜNEY :

Şimdi tam formundayım, çok iyidir moralim;
Kim fazla gol atacak maç gününde görelim!

Amigo ASFALT OSMAN :

Önce arka arkaya dört tane atacağız;
Sonra gollere yatıp maçı uzatacağız!

İdareci İSMAİL DÜMBÜLLÜ :

Bayanlar bizim için sanki çantada keklik;
Yenilirsek onlara yuf olsun be erkeklik!

FUTBOL OTORİTELERİ NELER DEDİ :

ORHAN ŞEREF APAK :

Futbolumuz işte bu maçlarla yükselecek;
Kim sistemli oynarsa bence galip gelecek!

ADNAN SUVARİ :

Bayanların durumu tabii daha parlaktır;
Gene de bir şey denmez, çünkü top yuvarlaktır!

GÜNDÜZ KILIÇ :

4-3-4 uygulayan galip çıkar sahadan;
Bayanlar oynamalı kısa pasla havadan!

CIHAT ARMAN :

Bayanlar'ın tekniği üstündür bir bakıma;
Başarılar dilerim ben her iki takıma!

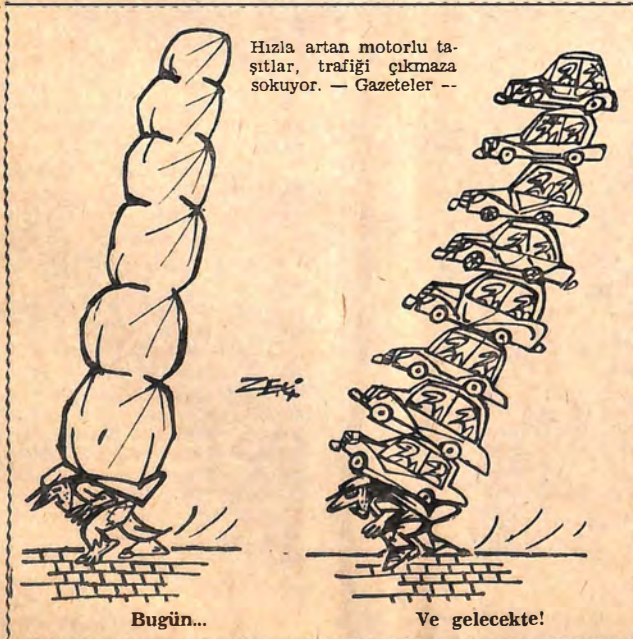
ŞÜKRÜ GÜLESİN :

Baylar'ın arasında var topu fazla tutan;
Galip gelecek bence ilk anda golü atan!

TEAŞKA :

Mösyöler'de yok nefes, son devre benzin bitmek;
Matmazeller var gole haftaymdan sonra gitmek!

Mukadder ÖZAKMAN

AP. — CHP. arasında yaklaşma var. — Gazeteler —

MESELE
DEDİK:
1

GÖRÜNMEYEN ADAM HASTALIĞI SULHI DÖLEK

HERİF pek öyle hastaya benzo-
miyordu. Hattâ katır gibi sağ-
lam bile denilebilirdi. Yalnız
yüzünden kaynanası hortlamış gibi
sıkkin bir ifade vardı. Dardını anlat-
tı.

— Soyunun! dedi doktor.

Ceketini, gömleğini çıkartacağına,
eğilip pabuçlarını çözdü hasta. Ço-
raplarını da çıkardı.

Doktor, ayağı göremedi. Yoktu
çünkü. Daha doğrusu var olmalıydı.
Ayakkabı giyebildiğine, ayakta dura-
bildiğine göre... Kendini tutamayıp
elini uzattı. Parmakları sert bir şe-
ye değdi:

— Amma iş ha! Ayağınızı görme-
diğim halde dokunabiliyorum.

Hasta endişeyle sordu:

— Durumum çok mu kötü doktor?

— Ne bileyim ben! Doğrusunu is-
terseniz böyle bir hastalıkla ilk de-
fa karşılaşılıyor. Nasıl başladı?

— Bir hafta kadar önce ayak baş-
parmağım yok oldu. Gün geçtikçe
öteki parmaklarım da sırı kadein
bastılar. Aslında bir yere gittikleri
yoktu ama, gözle görülemiyorlardı.
Önce önem vermedim ama hızlanın-
ca telâşlandım. Dün bileklerime ka-
dar çıkmıştı. Bu sabah baktığımda
ise dizlerimden aşağısı görünmez
olmuştu.

Önündeki kâğıda bir şeyler yazdı
doktor:

— Tuhaf! dedi. Çıkarın pantalo-
nunuz.

Pantolonunu çıkardı hasta ama,
bacakları yoktu ortada.

— Kütötunuzu da çıkarın!

Beriki utanarak söyleneni yaptı.
Ne var ki utanması yersizdi. Utanı-
lacak hiçbir şey görünmüyordu. Gö-
rünmezlik oralara kadar çıkmıştı.

— Çabuk, tamamen soyunun! Çabuk!

Hasta çırlıçıplak oldu. Kasıkların-

dan aşağısı olmadığı halde ayakta
durabilen saçma sapan bir adamdı
şimdi. Gövdesi balon gibi havada
asılı duruyordu.

Doktor merakını yenemedi. Ada-
mın bacaklarının olması gereken ye-
re doğru bir tekme savurdu. Kuru
bir sesle ayakkabı hedefini buldu.

— Yandım anam! diye bağırdı
hasta.

Eğilip görünmeyen bacağına oğu-
şturmaya başladı.

Fırsatı nimet bilen doktor, hastı-
nın görünmeyen poposuna da bir
tekme yaptırdı.

— Durun be! Delirdiniz mi?
— Delirdiğim falan yok! dedi
doktor. Sizi muayene ediyorum.

Muayene bir süre de sıvri uçlu
kalemler, iğnelerle devam etti:

— Canınız yanıyor mu?

— Hayır, keyfimdən bağıriyorum.

Alay mı ediyorsunuz?

Doktor başını kaşdı:

— Garip! dedi. Çok garip.

Güldü. Kahkahalarla güldü. Tek-
rar tekrar güldü.

— Ne biçim doktorsunuz siz al-
lasen? Hastanın çektiği acılara gü-
lünür mü?

Doktor gülmeyi kesti:

— Kusura bakmayın, elimde değil.
Bacaklarınız ve öteki şeyleriniz
hem var, hem yok... Bir zamanlar
bir hastam vardı. Ay'a Seyahat ro-
manının öyle etkisinde kalmıştı ki
kendini uzay gemisi sanıyordu. Sa-
kın siz de Görünmeyen Adam roma-
nının etkisinde kalmış olmasınız?

— Benim için böyle bir şey söz
konusu değil... Çok şükür kitap fa-
lan okumam. Gazete bile okuyamı-
yorum...

— O kadar meşgulsünüz demek?
Bir saniye, unutmadan notlarımı ya-
zayım.

Yazdı:

«Görünmeyen bölgelerde sinirler
canlılıklarını koruyor... Dolaşım ku-
sursuz... Kalbin atışı, beden ısısı
normal...»

— Söyleyin bakalım şimdi, ne iş-
le uğraşırsınız?

— Valla yaptığım işe ne ad veri-
li bilmiyorum. Büyük bir şirkette
çalışıyorum. Bütün yaptığım yazıp
çizmek.

— Canım, insan kendi işinin ne
olduğunu bilmez mi? Tuhafsınız..

Evli misiniz?

— Evet.

— Çocuk?

— Üç tane...

— Yaşları?

— Kesin olarak bilmiyorum. Yal-
nız en büyüklü dördüncü sınıfta
galiba...

— İlgisizliğin bu kadarına da pes
doğrusu.

— Bu gibi işlerle karım ilgilenir.

— Anladım, diye gülümsedi dok-
tor. Kılıksızınız galiba... Çamaşıra
bulaşığa da siz mi bakıyorsunuz?

— Tersine... Hiçbir şeye el sür-
mem evde. Tırnaklarımı bile karım
keser.

— Çüşş! diye bağırdı doktor. Af-
federsiniz, istemiyerek çıktı ağızım-
dan.

— Önemli yok, dedi hasta. Bakın
bakın, ne kadar ilerledi...

Gerçekten de görünmezlik göbe-
ğine kadar çıkmıştı. İlerleyiş de
gözle farkedilebiliyordu artık.

— Hastalığınızın nedenini anlar
gibiym, dedi doktor.

— Öyle mi?... İyi...

— Merak etmiyorum musunuz ken-
diniz?

— Etmiyorum, zorla değil ya... A-
yıptır söylemesi, turşuyu çok seve-
rim. Belki ondan oluyordur. Hem
teşhis koyup tedavi etmek sizin işi-

niz. Bana ne?... Benim tek düşündü-
ğüm hastalığın öldürücü olup olma-
dığı. Gerisi viz gelir.

— Teşhis koyuyorum yavaş ya-
vaş... Tedaviye gelince, iş biraz da
size kalacak. Şimdi söyleyin baka-
lım, müzik resim gibi güzel sanat-
lara ilginiz var mı?

— Gürültünün hiçbir çeşidini sev-
mem. Resime gelince, arada bir ve-
sikalık fotoğraf çektirmem gerekir,
hepsi bu...

— Peki, sporla aranız nasıl?

— Kendimi boş yere yormaya
meraklı değilim.

— Okumayı da sevmiyormuşsu-
nuz, dedi doktor. Peki siz boş vak-
tinizi nasıl doldurursunuz?

— Dolduracak olduktan sonra boş
vakitlerin ne anlamı kalır?

Doktor sinirleniyordu yavaş ya-
vaş... Notlarına bir iki cümle daha
ekledi. Sorduğu sorular, aldığı kar-
şılıklar ona acemice oynanan bir
karagöz oyunu gibi geliyordu.

— Maç, sinema, arkadaşlarla ka-
fayı çekmek...

— Arkadaşım yok...

— Olsaydı şaşardım, dedi dok-
tor. Ümitsizlik içinde başını elleri-
nin arasına aldı. Elindeki kalemi ke-
mirdi. Son bir gayretle sordu:

— Oy kullanır mısınız?

— Kıratın iktidarda olduğunu bi-
liyorum, o kadar...

— Uzun çalışmalarını izliyor mu-
sunuz?

— Kulaktan dolma... Bir maymun
göndermişler galiba... Ha sahi, ne-
resi bu uzay?

Adamın artık sadece başı ve o-
muzları görünüyordu.

— Kimseye iyilik ettiniz mi?

— Başkalı ben ilgilendirdim.

Kimseye kötülük etmedim, bu yet-
mez mi?

— Çok bile bir ölü için, dedi dok-
tor. Neden böyle oldunuz biliyor-
musunuz? O kadar işe yaramaz bir
insansınız ki, varlığınızın hiçbir ö-
nemi kalmamış. Bu yüzden kaybo-
luyorsunuz, siliniyorsunuz... Hani
nasıl kullanılmayan organlar dumu-
ra uğrarlar zamanla, onun gibi...

— Ölecek miyim dersiniz?

— Ölmekten neden korkuyorsu-
nuz, anlamıyorum. Zaten bir ölüden
farkınız yok ki... Hiç tasa etmeyin,
yüz sene yaşayacağınıza bahse gi-
rerim. Buna yaşamak denirse e-
ğer... İyileşmek isterseniz bugüne
kadar yaptıklarınızın tam tersini
yapmaya başlayın. İlgilenin çevre-
nizde olan bitenlerle. Haksızlıkların
acısını, iyiliklerin sevincini duyun
Ağaç değil insan olduğunuzu hatırla-
yın.

— Bana göre değil bunlar, dedi
hasta. Bu sözler ağızından çıktıktan
sonra da tamamen kayboldu.

Sabı taşı doktor:

— Çek arabayı ulan! diye bağırdı.

Kapının açılıp tekrar kapandığı
görüldü, hepsi o kadar.

O gittikten sonra bir süre notla-
rını inceledi doktor. Aklına bir şey
gelmiş gibi eğilip pabuçlarını çıkar-
dı. Görünmeyen ayak parmaklarına
baktı. «Hastalık bulaşıcıdır» diye
ekledi notlarına. Ansızın bakışları
değişti. İlgisizce omuzlarını silkti.

Önündeki bütün notları parampar-
ça edip kâğıt parçalarını parmakla-
rının arasından yağmur gibi yere
yağdırdı. Bir koltuğa çöktü. Boş o-
akışları tavana dikili, öylece kalakal-
dı.

Sulhi DÖLEK

Yazılı

SİZİN İÇİN

BEN DE İNECEĞİM

Kasabaya yeni geldim. Köye gitmek üzere bir vasıta sordum Dediler ki:

— O, köyün vasıtası gayet boldur. Her gün bir otobüs gider.

— Peki, nerden bineceğiz?

— Haa... onun için biraz yürüyeceksin, şoförün ehliyeti yok da şehire girmiyor!

Yarım saat sonra üstü kapalı bir kamyonunda yerimizi aldık. Güçlülükle çıktığımız bir yokuşu iniyoruz ama ne iniş, bizdeki sürat ne yelde var, ne selde.

Doğrusu çok korktum. Bütün gücümü toplayıp şoföre seslendim:

— Şunu durduruverin de inelim bari.

— Valla âbicum, durdu. rabilsem ben de ineceğim.

Sabit BİLGİN
Ziraat Teknisyeni
ERDEMLİ

HARBE GİDİŞ

On yaşındaki teyzem oğlu Şaban, sömestr tatilinin birinci günü elinde karnesi olduğu halde bize geldi. Karnesinin nasıl olduğunu sorduğumda:

— «Dört tane Pekiyim var, diğerlerinin hepsi iyi.» dedi.

Tekrar sordum:

— «Pekiylı olan derslerin hangileri?»

— «Müzik, Beden Eğitimi, Temizlik, bir de...»

Biraz düşündükten sonra karnesine baktı ve hemen cevap verdi:

— «Bir de Harbe Gidiş...»

Bu söz üzerine ben ve evdekiler, hepimiz gülmeye başladık.

İbrahim TAŞKENT
Demirkapı Cad. 7
Sağmalcılar — İST.

— Yukarıya çık, içerisi avratlar için!..

GİZLİ KABİLİYET

İlçeye pey seyrek gelen cambazhane tıklım tıklım doluydu. Bir yandan davul zurna vururken, bir yandan halk alkışla tempo tutuyor, temsilin bir an önce başlamasını istiyordu. Bu sırada iskemlelerin arasından bir adam sahneye fırladı, telin gerildiği ana direklerden birine fırladı, başladı tel üstünde numaraya... Davul zurna durdu, halk soluğunu tuttu, görevliler sağa sola koştu. Cambazhane müdürü şaşkınlıktan dilini yutacaktı nerdeyse! Az önce sahnenin panolarını çivileyen bu marangoza bir anda ne olmuştu böyle? Bu yaptığı ne görülmedik numaralardı!

Marangoz, numaradan numaraya geçerek seyircinin yüreğini ağzına getirdikten sonra, çılgın alkışlar arasında telden indi, çadırın dışındaki barakaların arasında kayboldu.

Müdür hemen adamlarını koşturarak marangozu çağırttı. Memnuniyetten ağzı kulaklarında:

— Senin böyle hünelerin vardı da, neden daha önce söylemedin? dedi. Bundan böyle marangoz-

luğu bırakacak, her gece tele çıkacaksın. Yevmiyen yüz lira... Tamam mı?

— Yapamam, diye inledi marangoz.

— Yaparsın, yaparsın... — Yapamam beyim.

— Ne o, parasını mı beğenmedin yoksa? Gecede yüz lira fena mı?..

Marangoz başı önünde: — Yüz lira bu, dedi. Kötü olur mu?... Ama her gece keseri baş parmağıma nasıl vururum?

Altay ARSLAN
E.K.İ. Hazırlık İş.
AMASRA

PARMAKLAR

Birinci sınıf öğrencileri ne sayıları öğretiyordu. Çocuklar da parmaklarını gererek, «Bir, iki, üç...» diye sayıyorlardı.

— Say bakayım kızım, diye bir küçüğü kaldırdı öğretmen.

Kızcağız ayağa kalkarak kendi parmaklarını saydı. — Aferin. Yanında oturan arkadaşının parmaklarını da say bakayım.

Çocuk onu da saydı. — Peki gel, bir de benim parmaklarımı say. Çocuk saydı, şaşırdı. Ye-

niden saydı, gene içinden çıkamadı.

— Kendi parmaklarını saydın, benimkileri neden saymıyorsun?

— Öğretmenim, diye mırıldandı kız, ben beşe kadar saymasını biliyorum, sizin parmaklarınız fazla!

Necati YILDIRIM
Ortaokul Öğ.
ULA/MUĞLA

ÇIKARMA

Matematik dersinde öğrencilerime çıkarma işlemini anlatıyordum.

Çeşitli misaller vererek çıkarma işleminin ancak büyük sayılardan küçük sayıların çıkarılması ile mümkün olabileceğini, küçük sayılardan büyük sayıların çıkarılamayacağını misal olarak da 1'den 2'nin çıkarmayacağını uzun uzun izah ettim.

Arka sıralardan bir öğrencimin parmak kaldırdığını görerek söz verdim:

— Öğretmenim, dedi, siz bir'den iki çıkamaz dediniz ama, geçen gün benim anem iki çocuk doğurdu.

K. MÜLAYİM
Öğretmen
İtfaiye Cad. No. 3/A
alt kat ADAPAZARI

KUZU

Memleketlerinde bolca kuru soğan yetişen bir arkadaşım anlatmıştı:

Birçok kuru soğan tarlaları olan bir adam, babası hastalanınca onu doktora götürmüştü. Doktor muayeneden sonra bir reçete yazar ve:

— Bolca et yemesi lazım. Koyun, sığır yedirin. Hele kuzuyla yanı başından eksik etmeyin. İyileşir böyle yaparsanız, der.

Adam dert yanar:

— Ben babama çok bakarım doktor beğ. Hele gıcamanından bi kuzuyla bilem yastığının altından eksik etmem. Fakat yemez valla, elini bilem sürmez.

Doktorun aklı, kocaman kuzunun yastık altına sığdırılmasına pek ermez. Fakat sonradan, adamın «kuzu» diye sözünü ettiği nesnenin kuru soğan olduğunu öğrenir...

Hüseyin ÖZMEN
Bayır Mah. Gazipaşa Cad.
No. 56/2 Karabük

KRAVAT BORCU

Öğretmen Okulunun ikinci sınıftaydım. Cebir dersine, sert mizaçlı bir insan olan okul müdürümüz geliyordu.

Bir gün okula kravatsız gitmiştim. Cebir dersinde müdür bey, kravat takmadığımdan beni müthiş azarlamıştı.

Ertesi gün boynuma iki kravat takıp düğümlerini yanyana getirdim.

Müdür bey sınıfa girdiğinde çift kravat takmış olduğumu görünce beni yine azarlamaya başlayınca ayağa kalktım ve:

— Çünkü borcumu ödüyorum efendim, dedim.

Sınıfta kahkaha tufanı kopunca tebessümünü gizleyemedi müdür bey.

Hasan ÜSTBAŞ
Dağdibi İlkokulu Md.
Pazar — RİZE

İstanbul sokaklarında bir cambaz!

1 Hocanın, vurduğu yerde, sahiden (gül bitse) buna hayret eder şaşar mısınız?.. Yoksa oğlunuzun iyi bir bahçıvan olacağına mı yorumlarsınız?..

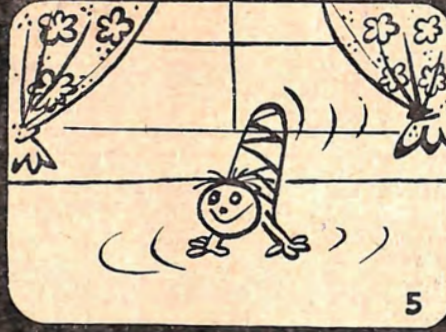
2 Bu durumu, oğlunuzun kulak doktoru olacağına yorumlar çocuğunuzun sık sık kulağını çeker durur musunuz... çekmeyenlere, hayret eder, şaşar mısınız?..

3 Bu çocuk büyüyünce havacı olursa... Bizim sütaleda bir tek havacı yok, bu kerata nerden çıktı diye şaşar mısınız?..

4 Oğlunuz sapanla komşunun camını kırmış... oğlum babasına yardım ediyor diye, siz gururlanırken: Komşunun başka camcıya gittiğini görürseniz buna hayret eder ve de şaşar mısınız?..

şaşar m

PAZARTESİ :

Onemli bir aşama

Bütün gazeteler 1946'ları andıran bir havaya bürünmüş: «DP», ilk gövde gösterisini Ege'de yaptı!

Baktık, «Baş» tan gayrisi hiç de yabancı değil.

Gövde, yirmi yıldır göre göre alıştığımız gövde. Yer, yirmi yıldır iktidara aday partilerin değişmeyen gösteri yeri.

Hatırlarsınız, ilk DP. de bu gövdeyle ilk gösterisini Ege'de yapmıştı.

On yıl sonra aynı gövde, «AP.» adıyla altında aynı yerde gösteriye başlamıştı.

Bir on yıllık zaman daha geçti ardından, yeni DP'de toplandı AP'den kopan.

Ve artık bizler için gizli saklı kalmayan o muazzam gövdeyi bir kez daha gösteri alanında gördük. Sadece «Baş» değişik!

Sonunda inandık ki, farkında olmadan ne mucizeler yaratmışız meğer. Mucizeler ki, her biri tip (ün) yasını yerinden oynatacak nitelikte!

Öyle ya... Hâlâ kalb naklini gerçekleştirmek için çırpınırken beş kitabın doktorları: bir gövdenin başını üçüncü kez değiştirmeyi başardı bizim Türk demokratları!

Bayar, Demirel, şimdi de Bozbeyli...

Yıpranmayı bilmeyen gövde, ou başı çabucak eskitmesine bari!

SALI :

Dert başka

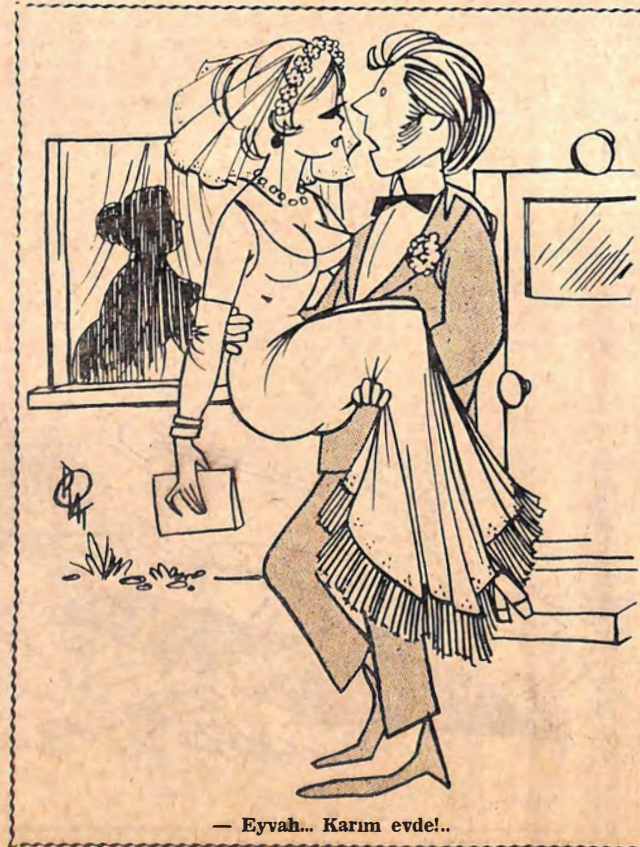
Yılda ortalama 90 kişinin intihar ettiğini dikkate alan İsrailli doktorlardan biri, intihara kalkışanları caydırmak için ülkesinde bir servis kurmuş, sesini duyurmaya çalışıyor: «İntihar etmeden önce mutlaka bize bir telefon edin.»

Kimbilir, toplu ölümlerin iskon-

tolu gömüleceğini mi hesapladı, vatandaşlarına bir hizmet olsun diye en ucuz ölüm şekillerini öğretmeyi mi tasarladı, bu onu ilgilendiren husus.

Biz, intihar edenlerin canlarına kıyıplarının nedeni üstünde durmak

istiyoruz. İlâhi doktor, «Bir telefon edin» demek kolay. Telefon denen meretle aradığı yeri bulsa adam, zaten cayar intihardan! «Telefon edin» diyeceğine, intiharların nedenlerini incelesen daha yararlı olmaz mı-sın?

— Eyvah... Karım evde!..

ÇARŞAMBA :

Eyvahlar olsun!

Meteliksiz İstanbul'un, maaşa hasret Başkanı Atabey milyonluk mirasa konmuş!

Kendi ne düşündür bilmeyiz ama, her halde İstanbullu için pek sevindirici bir haber olmasa gerek.

Sanırsız o mübarek yüzünü gene kolay kolay göremeyecek bu şehir.

Parasızken borç bulma gezileri n.e. deniyle makamına uğramazdı; şimdide ister misiniz pavyonlardan çıkmasını!

PERŞEMBE :

Giden gidene!..

Uzmanlara göre, son altı ay içinde hayat pahalılığı nedeniyle, kalb hastalarının sayısında yüzde kırk artış olmuş.

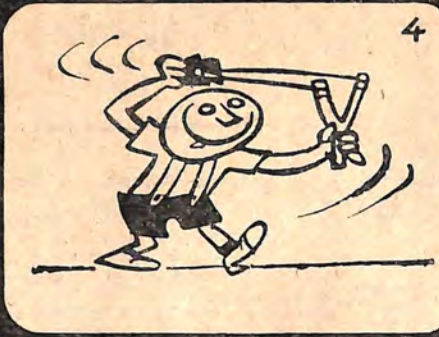
D Ö R T L

AY :

Yanaşılmaz ve korkunç bir yaratık insanlar gide gide, takıverdi hal O da gidilmezdi ya; insanlar bir Tef çalıp oynayacak gökteki par-

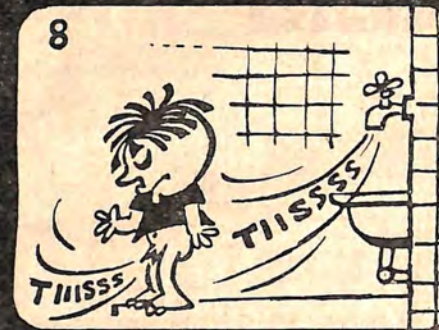
FİMLER :

Gördüğüm nice film, evliliğe k Gençler evlenirler ve film orada Oysaki bambaşkadır, hayattaki g Hayatta asıl film evlilikten sonra

SİNİZ?

ZEKİ

5 oğlunuzun erken yürüme kabiliyetini sezememiş olabilirsiniz, fakat bu çocuk, yarın bir numaralı cambaz olursa buna şaşar mısınız?..

6 Böyle küçük yaşta sigara içen oğlunuzu yarının «Tekel Bakanı» sen olacaksın «İç yavrum iç» derken efendim, oğlunuz Bakan değil de KANSER olursa buna bir hayli şaşar mısınız?..

7 «Büyüyünce ne olacaksın?» diye sorduğunuz yavrunuz «Ben artık büyüdüm, «Aslan sütü» içmek istiyorum» dese buna şaşar mısınız?..

8 Su işlerine böylece kabiliyeti olduğu meydana çıkan oğlunuz su işleri müdürü olmadan, Başbakan olursa şaşar mısınız?..

Olur birader. Zamları duyurmanın yolunu öğrenemediler ki... İnsanlar tersler gibi, döver gibi haykırıveriyorlar: «Kömüre zam var!» «İğneden ipliğe zam var!» diye.

Kalb değil, taş olsa dayanmaz. Duyan, sekte-i kalbten gidiyor, duyan surer-i Haktan!..

Tıpkı, «PTT zamlarını vakitsiz duyurdu» gerekçesiyle yürütülen PTT. Genel Müdürlüğün gittiği gibi...

CUMA :

Adamlar haklı

Birincisinin suçluları bulunmadan Ankara'da ikinci banka soygunu' da yapıldı.

Asayişin berkemâl olduğunu bildiklerinden, en küçük tedbire dahi tenezzül etmemiş soyguncular. Ne yüzlerini gizlemişler, ne karanlığın çekmesini beklemişler... Çekmişler tabancaları, dalmışlar içeri, vezne-

darın her ne kadar tabancası varsa da, kasadakilere vermeyi, tetiği çekmekten daha kolay bulmuş. Almışlar paraları çıkarken de kapıya bir paket bırakıp, «Dikkat edin bu bir bombadır haa... Allah korusun paralar falan, şeytanın işi yok canınız

yakar» diye içerdekileri uyardıktan sonra kaybolmuşlar.

Uzun bir korkulu bekleyişten sonra canı en tatlı olan her şeyi göze alıp uzakta patlaması için pakete tekme yapıp, «Allah korusun paralar falan, şeytanın işi yok canınız

bir «Altınbaş» marka çay kutusu sırtıvermiş paketin içinden!

Günlerce personelin anlattığını radyolardan dinledik, gazetelerde okuduk. Hepsinde büyük bir öfke! Hani ellerine bir geçiriler çiğ çiğ yiyecekler soyguncuları!

Haklılar doğrusu...

İnsan, en küçük bir güçlük çıkartmadan 47 bin lirayı tıkrı tıkrı sayan kimselere, yedi lira bir çay mı bırakır?

Haydi diyelim, «Az veren candan...» diye düşündüler. Şeker, demlik, ocak gibi yardımcı elemanların gereğini ne diye akıl etmediler?

Onca insan polise ifade mi versin, çaydanlık, ocak peşine mi düşsün!

CUMARTESİ :

İlk haberler

Habere bakın: «Dünya Sağlık Teşkilatı sigaraya savaş açtı.»

Sıcağı sıcağına cephenin şimdiki durumunu, adı geçen teşkilata duyurulum öyleyse:

«Tekel'in üstün gayretleriyle ülkemizde bir kurşun bile atan olmadı, istifçilerin yardımıyla hiçbir yerde filtrelili sigara kalmadı!»

PAZAR :

Bildikleri için

Partlerin Anayasa değişikliği konusunda vardıkları anlaşmaya değinen Anayasa Profesörü Bülent Nuri Eren, «Anayasalar şarap gibidir, eskidikçe değerlenirler» demiş.

Haklısınız sayın hoca...

Anayasalar şarap gibidirler, politikacılar akşamcı...

Tadını aldıklarından, değerini bildiklerinden onu dışlerine uygun, yenilir yutulur hale getirmeye çalışıyorlar ya!...

Vedat SAYGEL

— Dikkat et kocacığım, toplayıp toplayıp tekrar döküyorsun!..

Ü K L E R

ti ayı,
tıy.
gün olup
s Ayı.

BETONARME :

azinenin duvarı her sene delinince unca sivri zekâh, düşündü gündüz gece mentoya zam yapıp buldular çaresini; elinir mi duvar hiç betonarme çekince?

ardır.
alır.
dügüm;
ır.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Seks mizahı

«— Siz buna ne diyorsunuz yavrum?»

«— Hurma Dili hanımanne.»

«— Allah Allah. Biz buna Kuş Ötüren tathisi derdik. Nerden uydurmuşlar Hurma Dili'ni? Ben dediğimi derim. Sen bana şu Kuş Ötüren'den yarım kilo ver bakım.»

Tatlıcı çırağı, bir yandan müşterilere «dâf» yetiştiriyor, bir yandan da tandık yüzlere iltifat yağdırıyordu:

«— Âfiyet olsun hanım abla. E-nişteme hürmetler ederim.»

«— Ne eniştesi be? Ben evli değilim.»

«— Geçen gün yanınızda... Hay Allah, karıştırdık, kusura bakmayın.»

Kaş yapayım derken, göz çıkarmak da oluyordu ya; yine de memnundu tatlıcı çırağı. Uzun süredir göz süzüp, dil çıkarıp yerinde duramayan tüccardan Ali beyin hizmetçisi, genç kıza sıra gelmişti:

«— Buyursunlar matmazel.»

«— Şöyle geçiyordum da. Sizde yeni bir tatlı varmış. Dur hele, adı Kuş Hurması mı, neydi?»

«— Hurma Dili matmazel.»

«— Tamam. İçi cevizli, üzeri kaymaklı...»

«— Evet, evet. İsterseniz biraz takdim edeyim, önce tadına bakın?»

«— Ellerim şey...»

«— Bir dakika, size şimdi bir tabakla çatal bulurum.»

Çırak, bekleyen iki müşteriyi ezalendirip, tezgâhın yanındaki ufak kapıdan içeri daldı. Az sonra, tabak ve çatala geldi. Hurma Dili tatısından şerbetli bir parça koyup, genç kıza uzattı:

«— Bakalım beğenecek misiniz?»

Genç kız, tabağı alıp, çatalı kaymağına batırdı ama, aklına yeni bir şey gelmişti:

«— Acaba, bıçağınız yok muydu?»

«— Bıçak mı? Hay canına, nasıl da unuttum? Şimdi...»

Çırağın tekrar kaybolacağını anlayan müşterilerden biri dayanamadı:

«— Kardeşim, işimiz acele...»

«— Bıçaqsız olursun...»

«— Olmasına olsun da bey âbici, müşteri demek, her şey...»

«— Biz de müşteriyiz. Hanımefendi de alsın tatlısını evinde yesin.»

«Hanımefendi» ikazı, hoşuna gitti genç kızın. Yüzünde memnun ve mahcup bir ifade ile:

«— Tabii...» dedi. «Madem öyle, idare ederiz ne yapalım.»

Bu şekilde, görgülü olduğunu da ispatlayan hizmetçi, rahat rahat ıri lokmalarla tatlısını temizlemeye başladı.

Çırak işini tamamlayıp, yan gözle genç kıza süzdü. Bakışıp, güllüştüler.

«— Nasıl?»

«— Hakikaten nefis bir şey.»

«— Yâni, dediğim kadar var...»

«— Evet, teşekkür ederim.»

Boşalan tabağı, ufak kapının perdesini açıp bıraktı çırak. Genç kızın yanına geldiğinde «Başka bir arzunuz?» diyecekti ki, patron kapıda göründü.

«— İşler nasıl len?» dedi, çırağa.

«— İyidir patron.»

«— Usta aşağıda mı?»

«— Pastaları sürüyor olmalı.»

Patron, genç kıza yeni görmüş gibi davrandı:

«— Vay, birinci müşterim. Nive ayaktasın kız? Gel bakayım şöyle.»

Patron, kasanın yanındaki tabureyi gösteriyordu. Genç kız, utangaç bir kırtişle, gidip oraya oturdu.

«— Vay, birinci müşterim. Nive ayaktasın kız? Gel bakayım şöyle.»

Patron, kasanın yanındaki tabureyi gösteriyordu. Genç kız, utangaç bir kırtişle, gidip oraya oturdu.

«— Vay, birinci müşterim. Nive ayaktasın kız? Gel bakayım şöyle.»

Patron, kasanın yanındaki tabureyi gösteriyordu. Genç kız, utangaç bir kırtişle, gidip oraya oturdu.

Patron, kasanın yanındaki tabureyi gösteriyordu. Genç kız, utangaç bir kırtişle, gidip oraya oturdu.

Patron, kasanın yanındaki tabureyi gösteriyordu. Genç kız, utangaç bir kırtişle, gidip oraya oturdu.

«— O gün ne yapıyordun orada?»

«— Eğleniyorduk.»

«— Öyle, gençsin tabii. Hakkın kızm, helâl olsun.»

Çırak, gözüne geldiği patronunun bakışlarından kurtulmak için hemen yakınındaki baklava tepsisine saldırdı.

«— Bırak onu...» dedi, patron.

«— Yeri iyi, müşteri görstün.»

Sonra, genç kıza dönüp:

«— Ne yersin kız?» diye sordu.

«— Aa, bir şey istemem.»

«— Ya, bizimkini beğenmiyorsun demek?»

«— Onun için değil yâni, dolu yurum.»

«— Boşver, sendeki bu gençlik, bu hareket çabuk yakar kızım. Ye, biraz ye, haydi.»

«— Çabuk olursa...»

«— Derhal, hemen...»

Dilenciler de zam yaptı. — Gazeteler —

— Görmüyor musun bayım, zam yaptık... Ötekine de bir yirmibeşlik tosla!..

«— Merhaba baba...»
Patron çoktan ayağa fırlamıştı bile:

«— Nerede kaldın be oğlum? Geç kasaya, beni noterde imza için bekliyorlar. Az daha gelmeseydin bari, ha matmazel? Ben gidiyorum. Kırmızı apartmanın siparişleri şurada yazılı. Acele dediler.»

Babası gitti, oğlu yerini aldı.

«— Eee, anlat bakalım matmazel. Nasılsın, ne var, ne yok?»

«— İyilik işte, ne olsun. Çalış oabam çalış.»

«— Dur, sana kaymaklı bir şey ikram edeyim...»

«— Midem o kadar dolu ki. Kaymaklı deyince de hiç dayanmam ya...»

«— Tulumba tatlısını seviyordun galiba.» Çırağa döndü, seslendi: «Üzerine bol kaymak koy, şuradan temiz bir tabak iste...»

«— Tamam patron...»

Çırak, tabağa tulumba tatlısını doldurmuş ve üzerine de iri bir kaymak dilimini oturtmuş olarak, genç kıza verdi:

«— Âfiyet olsun matmazel.»

Genç kız, bir bardak su istedi.

Tatlıyı bununla kaydırmaya çalışırken:

«— Seninkinin bacağına bugün pansuman ettim...» dedi, Cemal'e.

«Utancından doktora gidemiyor. Dış izleri parça parça. Nasıl ısırılmışın öyle?»

«— Oldu işte. Aramız açık. Çok nazın sonu budur. Ben körmüşlünü be matmazel. Daha önce, seni nasıl görmedim, nasıl şey yapmadım...»

Çırak söze karıştı:

«— Cemal âbi. Babanız için diyecektim ki, matmazel için niyeti yâni... Niyeti iyi değil...»

«— Bana ne babamdan?»

«— Hani, işler karışır, niye söylemedin filân...»

«— Boşver. Hem sen, yoğurtçu Kemal'e git de, bekle. İyi bir tepsi alıp gel.»

«— Tam müşteri zamanı Cemal âbi. Tezgâhta kimse olmazsa?..»

«— Biraz kafanı çalıştır be oğlum...»

Çırak, neredeyse yine öksürüğe tutulacaktı. Ağzını kapatarak kendisini dışarıya attı. O arada Cemal, genç kıza açılmıştı bile:

«— Geçen gün söz verdin. İmalât. haneyi görecektin. Gel, müşteri bastırmadan...»

«— Olmaz, başka zaman.»

«— On dakika bile sürmez matmazel.»

«— Yarın belki...»

«— Aşağıya inmeyelim. Perdenin arkasında, şuracıkta, iki dakika olsun yeter.»

«— Ya, benim de bacağımı dişler sen?»

«— Isırmam kız.»

Genç kız, ayağa kalkıp, boş tabağı tezgâha bıraktı:

«— Valla, iki tane tatlı ismarladın diye, o kadar küçülemedim.»

«— İstersen on tane ye, yüz tane...»

«— Bir saatten beri buradayım. Merak ederler, çırak da kapıda...»

«— Şu saatte gelirim demedin ki?»

«— Yarın geleceğim işte. Haydi hoşça kal.»

Fırına gibi çıkıp gitti genç kız. Cemal, sigarasını yakarken çırak tezgâhtaki yerine gelmişti:

«— Kaçırдың âbi.»

«— Yarın gelecek.»

«— Gelsin bakalım.»

Bir saat sonra, çırak Kırmızı A. partmanın siparişlerini götürürken Matmazel'e sokağın köşesinde karşılaştılar.

«— Yarın sakın gelme...» dedi, çırak, genç kıza. «Üstüste olursa numara yaptığın belli olur.»

«— Peki, gelmem...» dedi, genç kız. Sonra, kırılarak:

«— Akşam bahçede, aynı yerdeyim...» dedi. «Geç kalma.»

«— Kalır mıyım? O kadar tatlının acısını çıkartmak uzun sürer ha?»

Güllüşüp, ayrıldılar.

Nurettin TÜRKER

soförler den biri

KLÂKSON KÂMİL

Lânga'da doğdu... Babası eski soförlerden Şeytan Ahmet'ti... Beş yaşında babasının yanında muavinliğe başladı... Eyüp-Emin-önü dolmuşçuluğunun açıldığı senelerde babası nalları dikiince Klâkson Kâmil direksiyona geçti. Fakat yaşı küçük olduğundan ehliyetiz çalıştı... Onsekiz yaşında ehliyet aldı... Alır almaz da babadan kalma eski Ford'u satarak 48 bir Doç aldı... İki peşinle aldığı Doç'la mahalleye girdiği an küçükten beri kesildiği mahallenin en kıyak kızlarından Melâhat, heyecandan balkondan düştü... İki ay sonra arabada neşelerini buldukları için ertesi hafta evlendiler... Ondan sonra Kâmil, tanınmış ve hızlı bir dolmuşçu olarak ün yaptı... Çok klâkson çaldığından ceza yedi... Şimdi kırkiki yaşında olduğuna göre beş çocuğunun olması lâzım... Klâkson Kâmil arabasını çiçek gibi tutan, beğenmediği müşteriyi arabasına bindirmeyen soförlerdendir... Az konuşur ve katiyen para bozmaz... Az vites değiştirir, gazı köklemez, durakta beklemesiz...

ARABA ÜZERİNE SÖZLER

Al bir Doç, gırtlığa kadar borç.
— Vites Kemal
Arabaya taş koydum...
— Damperli kamyon.
Kimin arabasına binersen onun türküsünü söyle...
— Pikap
Al bir Opel...
— Peki kaç papel?
Beni idare mi ediyorsunuz?...
— Direksiyon.
Eyvah, gaza bastın...
— Benzin.
Bağırma be, çocuk uyuyor!
— Klâkson!
Ver ehliyetini!
— Vermem

ŞÖFORÜN AŞKI

Havanın puslu ve sisli olduğu bir günde, heyecanla etrafına bakan narçiceği mantolu bir kadın, önünde duran 48 Doç'a bindi... Şöför: «Boş musun abla?» diye sorunca, nemli gözlerle ona bakarak: «Sana ne ulan boşsam, keriz!» diye cevap verdi... O anda şöförle Nuriye arasında gizli bir aşk başlamış oldu... Kadın: «Etkârhyum arkadaşım, pikap çal... Onikiye on kala beni biraz oyalas» deyince, şöför sigarasını fiyakayla pencereden atarak: «Çalalım anam, zaten hayat. ta yalnızım, bir de sen böyle yapma» diyerek pikabın düğmesine bastı... Birer sigara yakarken Handan Yankıses'ten dökülen nağmeler arabanın içini doldurdu... Kadının sürdüğü Halıcıoğlu Geceleri losyonu da bu duruma başka bir mânâ kattı... Kadın: «Boğaz'a çek... Necati'yi bana unuttur» diye inledi... Şöför vites değiştirirken kadının bacaklarından esaslı bir pansuman geçerken, «Sultansuyu üzerine çalışalım yavrum. Bu zamanda daha neşeli olur» diyerek Doç'u gazladı... Artık bitmeyecek bir aşk başlamış, kadın maütosunu, elbisesini çıkararak: «Kaloriferleri aç koçum, Necati de öyle yapardı» diye inlerken, şöför torpido gözünden zuladaki limonlu votkayı çıkardı ve: «Çek!» dedi. «Ancak oraya kadar yumurta gibi olursun...» Kadın kombinezonunu da çıkarırken: «Dağıt beni artık» diye hıçkırdı ve Doç Sultansuyu'na varmadan Emirgân'a doğru saptı ve çılgın şöför ondan sonra ne yaptıysa yaptı... Bu bizi âlâkadar etmez. Trafik düşünsün...

ARABANIN TARİHÇESİ

Fabrika çıkış tarihi 23/6/1946... Asıl markası Şevrole... Şimdiki markası belli değil... Ön takım De Soto, amortisörler Pileymut, şase Bıyık, tamponlar Kadillâk, farlar Mercedes, direksiyon, debriyaj ve gaz pedalı Fiat; karasör Opel... Memlekete orijinal olarak girmiş, beş kere taklak atmış, altı kere yan yatmış, yirmi kere boya olmuş... İlk sahibi Ayazpaşa'da bir bütün tüccarı, ondan apartmanın kapıcısı Hurşit almış ve bir müddet taksi olarak çalıştırmış, sonra bir muhabbet tellâhının günlük servisine girmiş ve Taksim'de iş tutmak için çalışmış... Döşemeleri kezzap atılması yüzünden yanmış, son olarak eski dolmuşçulardan Ali Baba'ya tokalanmış, şimdi Bebek — Taksim çalışıyor... Fren falan yok... Kismete gidiyor... Senelik muayeneden muaf bir tip... Müzeye konmasına iki ay var... Bir Amerikalı 10.000 dolar veriyor ama Ali Baba satmıyor...

SAYIN YOLCU VATANDAŞ

- 1 — Ayaklarınızı katiyen döşemelere falan dayamayınız.
- 2 — Mazot, esrar, duman içmeyiniz... Rakı ve bira bizde var (Tekel fiyatına).
- 3 — Arabada pansuman, aşna fişne, yumulma yasaktır... Biz şey değiliz...
- 4 — Bozuk paran yoksa arabaya binme... Derhal in, yoksa indirmesini biliriz...
- 5 — Kapı kolunu her tarafa kıvrıma... Yukarı kaldır, kendine çek, ileri doğru bastır, zaten elinde kalır...
- 6 — Araba stop ettiği zaman dayan...
- 7 — Tersten inme... Ezilirsen beni âlâkadar etmez...

SUAVİ
SUALP

KARAGÜMRÜKLÜ KADRIYE :

Ay kardeş, geçenlerde bir filme gittim, ne film ne film!... Sen de git vallahi, sakın kaçırma. Baş rollerde kim var biliyor musun? Ediz'le Hülya (Ah aahh!) Çoğu sahneler Bursa'da Uludağ'da (Off) geçiyor. Ne manzaralar var görsen, ne manzaralar... Kayaklar, teleferikler ve bembeyaz karların içinde Ediz'le Hülya (İç çekme, dudak ısıрма).

Birbirleriyle Uludağ'a giderken karşılaşıyorlar, ikisi de aynı otele gidiyor, aynı kata çıkıyorlar. Ama oraya geliş nedenleri başkaa. Hülya bir müşterinin elbisesini getiriyor, Ediz ise otele müşterisidir, amcasıyla orada kalıyorlar. Birden bir çığlık kopuyor, o da ne? Karısının içinde bulunmamasından faydalanıp da Feridun Çölgeçen Hülya'ya saldırmaya kalkmasın mı! (Hiç sevmem bu artisti, hep böyle rollerde görünür, ayol sana ben bile yüz vermem be, bir de geçenlerde genç bir kız artistle seviştiğini yazıyorlar gazeteler, ay, mide yok mu ki o kıza!) Tabii hemen yetiştirdi Ediz, böylece bir aşk başladı aralarında. Derken yolları kır kapadığından geri dönemiyor Hülya, bir dağ kulübesinde kahyorlar Ediz'le birlikte (Bak şu şansa). Tabii aşk daha da koyulaşıyor...

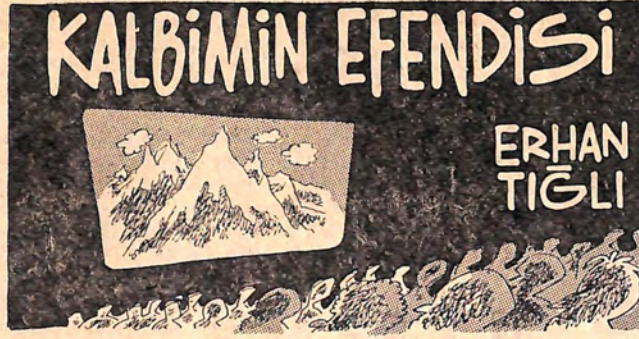
Sözün kısası evleniyorlar sonunda, kutlu bir hayat sürüyorlar başbaşa, çocukları oluyor. Dur ayol acele etme, bitmedi daha. Ayy, hatırladıkça fena oluyorum vallahi, nasıl ağladım bilsen o sahnelerde. Hülya'nın bir üvey kızkardeşi var, hayırsızın birini sevip şey oluyor, hâmile kalıyor yani. Ama almaya yanaşmıyor herif, kızı. Tabii dayanamıyor ablası bu işe, konuşmaya gidiyor kızın seysiyile. Oysa kızkardeşi daha önce gidip adamı vurmuştur. Hülya, adamı kanlar içinde görünce şaşkına döner, tabancayı alır eline ve tam o sırada da içeri girenler tarafından yakalanır, kaatil sanırlar kendisini, üstelik bir de üvey annesi, kendi kızını kurtarmak için, Hülya'nın aleyhine şahitlik etmez mi...

Karısının başkısıyla seviştiğini ve seviştiği adamı öldürdüğünü sanan Ediz, karısının yüzünü bile görmeye istemez, boşanır ve bir Avrupa gezisine çıkar. Yaa, gördün mü oluveren işleri, hayatta insanın başına neler geliyor kardeş. Ama bereket versin kızkardeşi suçunu itiraf eder, Hülya temize çıkar, fakat Ediz çocuğunu düşünerek başka biriyle evlenir. Ayyaşın biridir kadın, içer durur. Ediz Türkiye'ye dönünce gerçeği öğrenir, ne kadar yanıldığını anlar ama başka biriyle evlidir, kadının bir türlü boşanmak istemez. Üstelik çocuğu da anne olarak ikinci kadını bilmekte ve asıl annesi olan Hülya'yı bir yabancı, hattâ düşman olarak görmektedir. Yaa, gördün mü ne kadar heyecanlı. Vallahi git, kaçırma bu filmi kardeş. Neyse hepsini anlatmayayım, girdince görürsün. Ama merak etme, sonunda kavuşuyorlar ikisi de birbirlerine. O bir kadın intihar edip çekiliyor aradan. İşte böyle. Gördün mü ne güzel film? Onlar ermiş buradına, biz çıkamıyorduk değil mi ya? (Peki biz ne zaman ereceğiz mura-dımıza Tanrım, çürüyüp gidiyoruz kayda köşede, yok mu kervetimize çıkacak kimse?)

Git kardeş, giitt, kaçırma. Böyle filmler de olmasa nasıl unuttuğumuz biz kimsesizliğimizi, yoksulluğumuzu... Haa?!

MEKTEPLİ MUHSİN :

Geçenlerde kıyak bir filme gittik abicim, müstakbel yengeni. Astık mektebi, daldık sinemaya, boşverdik cebire, biyolojiye. İyi mi? Film de film ha! Tam bizim için çevrilmiş sanki, aşkımtırak cümleler var içinde, kitap gibi konuşmalar var valla. Gözümü kulağımı açıp bir kaçını arakladım lüzum olur diye, anlarsın ya! Her aşk olayında ve de cümlesinde çıkartma yapmayı ihmal 14

etmedim bittabi. Yatırım da yaptım bu arada. Meselâ Ediz'le Hülya Uludağ'da geziyor di mi, hemen sokuluyorum yanına, gayet romantik, «Ben de seni böyle yerlerde gezdireceğim işte» diyorum. Tabii yengen gevşiyor, arama tarama yapmama ses çıkarmıyor. Ne eylemde bulunsam eyvallah diyor, Dev-Genç gibi direnmeye falan kalkmıyor valla.

Ha, filme gelelim, mevzu mu? İyi-ce aklımda değil ama her Türk ilminde olduğu gibi aşağı yukarı, bazı ufak tefek değişiklikler var tabii...

Ediz'le Hülya Uludağ yolunda tanışıyorlar birbirleriyle. Önce göz göze kesişme. Sonra aynı otele gelir, aynı kata çıkış, dur aslanım acele etme, Türk filmi dediysen o kadar da değil ya. Oğlan kıızı tavlayıp odasına atmıyor, tesadüf. Duur, daha bitmedi tesadüfler, bu sefer de bitişik odaya giriyorlar. Oğlan amcasıyla konuşurken, kız bizim cebirciye benzeyen bir herifin saldırısına uğramaz mı... Bir çığlık, şıp Ediz oda-da. Nişanlım diye tanıtıyor Hülya'yı.

Yı ve çekip alıyor moruğun elinden. Teşekkür meşekkür falan, dolaşıyorlar biraz. Yine bir tesadüf daha! Yollar kapanıyor kardan, geri dönmek imkânı yok, mecburen kız Uludağ'da kalacak. Ama centilmen delikanlı kıızı öyle bırakır mı... Mi-safir ediyor kendisini. Yoo, gözlerini iri iri açma boşuna, kız yatakta yatıyor, erkek koltukta. (Ulan hangi erkek kaçırır fırsatı da koltukta yatar be! Film işte.)

Neyse, sözün kısası evleniyorlar sonunda, çocukları oluyor, mutlu bir hayat sürüyorlar. Dur bakalım, acele etme, asıl işler bundan sonra oluyor. Hülya'nın bir üvey kızkardeşi var, onu züppenin biri yiyip içip karındaki çocuğuyla yüzüstü bırakıvermez mi. Hülya kızkardeşini kurtarmak için züppeye yalvarmaya gider, oysa onu kızkardeşi daha önce vurmuştur. Ama başucunda yakalanan Hülya olduğu için kaatil o sanılır. Üvey annesi de, kendi kızını kurtarmak için, Hülya'nın aleyhine şahitlik etmez mi! Ediz de karısının

kendisini aldatığını ve sevdiği adamı vurduğunu sanır. Hülya atılır hapse, Ediz kaçır Avrupa'ya. (Tabii bu kısımda bizimki, bana grev ilan etti ve hüngür hüngür ağladı). Neyse bu acıklı sahnelere boşverelim, hatırladıkça sinir oluyoruz zaten...

Ediz Avrupa'dan döner, Hülya'nın suçsuz olduğunu öğrenir ama bizim biyolojiye benzeyen bir karıyla evlenmiştir. Karı bir türlü boşanmak istemez, üstelik gece gündüz içer durur. Neyse buraları da pek acıklı, geçelim. Yâni sözün kısası, aradaki engel kalkar, intihar eder, Ediz'le Hülya da birbirine kavuşur! Filmi nasıl mı buldum, ne bile-yim ben yahu, zaten kendim film çevirmekten seyretmeye fırsat bulamadım ki...

TOPLUMSAL TEVFIK :

Geçenlerde vakit geçirmek için bir Türk filmine gittim. Film de film ha! Keşke gitmez olaydım, canımın sıkıntısı gider, vakit geçer dedim ama nerede? Rezalet vallahi. Yazık böyle filmlere harcanan paralara, sarfedilen emeklere. Toplumla, sosyal gerçeklerle hiçbir ilgisi yok. Yavan, tatsız, tuzsuz, ağdalı bir romantizmle örülü olaylar birbirini izliyor. Çevreme şöyle bir bakıyorum. Ağlayan, kendini harap edenler... Vah benim zavallı memleketim, hisleri nasıl da istismar ediyorlar duygu sömürücüleri. Filmin teknik zayıflığı bir yana, orijinal bir konusu da yok. Çıcığı çıkmış şeyler yenileniyor hep. Ne ekonomik sorunları var kişilerin ne de eğitici bir özellikleri...

Eftendim, neymiş, orta halli bir ailenin iyi giyimli kıızı, zengin amcasının sayesinde keyif süren bir delikanlıyla aşna işne ediyor. Seyirci çeksin diye Uludağ'da çekmişler filmi. Delikanlıyla kızın kitap gibi konuşmaları, edebi cümleleri falan derken işi pişirip evlenmeleri, çocukları olması... Ne iş yaptığı belli olmayan erkeğin eve gidis gelişleri, hiçbir iş yapmadan oturan hizmetçili kadının onu bekleyişleri... Hâsılı mutlu bir aile tablosu!...

Ama romantizmin kurallarına göre araya bir kara kedinin girmesi ve birtakım acıklı olayların geçmesi gerekiyor, ne olacak? Kadının kızkardeşini biri aldatıp terk ediyor, kız da vuruyor onu tabancayla? Fakaat katil diye bizim mutlu ev hanımını yakalıyorlar. Neden mi? Tam adamın vurulduğu gün onun bekâr odasına gidip kendisiyle konuşmaya kalkıyor da ondan. Üstelik bir de vurulduğu tabancayı eline aldığı sırada yakalanmaz mı... (Yaa, bak sen şu işe!)

Derken talihsizlikler birbirini izliyor, kadın hapishaneye atılıyor, kocası (Onu o kadar çok seven kocası!) hiç sorup araştırmadan kaatil diye boşanıyor karısından. Ve bu olayları unutmak için nereye gidiyor biliyor musunuz? Avrupa'ya. Yaa...

Neyse efendim, dönüyor bizimki Avrupa'dan, evlenmiştir, çocuğunun bakılması için (Bak sen şu işe?) bir kadını. Ama hiç sevmeyi onu, kocalık görevini yapmaz, gezmeye filân götürmez, aklı hep eski karısında-dır çünkü. Peki diğer kadının ne günahı var, değil mi ya. Dedik ya, film işte. Bir de eski karısının suç olduğunu öğrenmez mi. Başlıyor yeniden onunla ilişki kurmaya. Oysa çocukları asıl annesini yabancı gibi görmekte, hattâ annesi bildiği kadını üzdüğü için onu bir düşman olarak saymaktadır. Neyse efendim birtakım acı, eksi olaylar, derken seyircinin gözünden iyice düştürdükleri, herkesin bir engel, karaçalı olarak gördüğü kadını intihar ettiriyorlar ve böylece iki eski aşığı birbirine kavuşturup aşklarını ne kadar ölmez olduğunu ispatlamış oluyorlar! Film de böylece bitiyor!

Hiç beğenmedim, rezalet vallahi, rezalet!

Erkekler için Platin günlük başladı...

platin
TRAŞ BIÇAKLARI

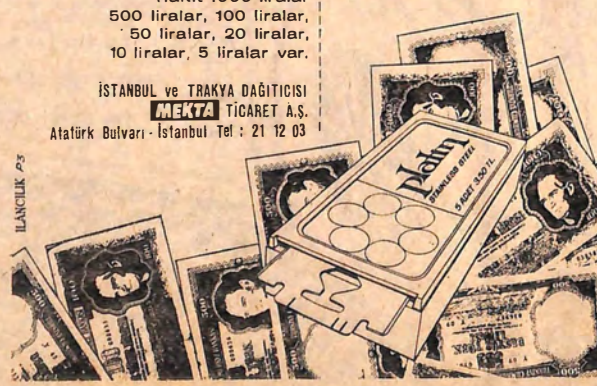
**YÜZBİNLERCE
ERKEĞE
YÜZBİNLERCE
LİRA
DAĞITIYOR**

Platin traş bıçağının
5 lik ambalajlarında
nakit 1000 liralara
500 liralara, 100 liralara,
50 liralara, 20 liralara,
10 liralara, 5 liralara var.

İSTANBUL VE TRAKYA DAĞITICISI
MEKTA TİCARET A.Ş.
Atatürk Bulvarı - İstanbul Tel : 21 12 03

Ayrıca Platin traş bıçaklarının
5 lik ambalajları içindeki kartonda
PLATIN kelimesini
meydana getiren harfler var.
Bu harflerle
PLATIN kelimesini tamamlayan
5000 liralara kazanacak.
Seloфан kaplı ve altın şeritli
PLATIN traş bıçağını
5 lik ambalajlarında alın
Traşınız pırıl pırıl
kazanacağınız bol bol olsun.

(İlançuk : 1895 - 24)

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:
İLAVİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

ADALET YERİNİ BULMUŞTU VE LÂMBA BÜYÜK BİR TÖRENLE TAKSİM MEYDANINDA BAŞBAKANINA TESLİM EDİLYORDU. KÜRSÜYE İÇİŞLERİ BAKANİ ÇIKTI.

SAYIN BAŞBAKANIM, MEMLEKETİN BÜYÜK ÖNEMLİ LÂMBASINI SİZE TEKRAR VERMEKLE MİLLETÇE NE KADAR İFTİHAR ETSEK YERİDİR...

Yaaaa
SAK SAK SAK SAK
SAK SAK

HALK TARAFINDAN SÜREKLİ
ALKIŞLAR.

TEŞEKKÜR EDERİM. DEMEK Kİ MEMLEKETTE HALÂ POLİS, EMNİYET, ADALET VARMİŞ.. BU BENİ MEMNUN ETTİ.. AZİZ MİLLETİM, ARTIK MEMLEKETİ NASIL İDARE EDECEĞİMİ ÖĞRENDİM. BU YURDUN ÇİNE İHTİYACI YOKTUR... HERŞEYİ KENDİMİZ YAPACAĞIZ.. SİHİR VE AFSUNLA MEMLEKET İDARE EDİLMEZ AZİZ VATANDAŞLARIM. ALEYHOOOOOOOP!...

ÇİN BÜTÜN BİR KALABALIGIN HAYRETİ BAKIŞLARI ARASINDA LÂMBADAN ÇIKMAZ MI...

LEBBEYK
YA EFENDİ...

SENİ AZAD EDİYORUM. BUNDAN SONRA HİÇ KİMSEYE UŞAKLIK ETMEYECEKSİN... NEREDEN GELİP BU LÂMBANIN İÇİNE GİRDİNSE DERHAL ORAYA GİT...

BENİ AZAD ETTİNİZ, BEN DE SİZE VE MİLLETİNİZE BAŞARILAR VE SAADETLER DİLERİM EFENDİMİZ. HOŞÇAKALIN...
LEBBEEYYK...

ÇİN, BİNLERCE KİŞİNİN BAKIŞLARI ARASINDA GÖK YÜZÜNE YÜKSELDİ VE BİR PEMBE BULUT OLDU... VE O BULUT GÖK YÜZÜNDEN HİÇ EKŞİLMEDİ..... NE GÜZEL BİR MASAL DEĞİL Mİ?... YALANDA OLSA İNSANIN HOŞUNA GİDİYOR...

SON

ŞEKERİ ORTA

Muzaffer İZGÜ

— 9 —

Başını salladı Dilber... Patron, bir müddet başını kaldırmadı biçtiği kumaşlardan. Parlak kumaşlar, sanki elinden kaçmak istiyorlarmış gibi, avucunun içinden fırlıyorlardı. O da, sanki bunu biliyormuş gibi, onları cezalandırıyor, kumaşları keserken büyük bir haz duyuyordu... Dilber'in gözüne patronun saçları takıldı... Nahide, patronu için otuzsekiz demisti ama, daha bir tek tel saç bile dökülmemiştir bu adamın. Ama yüzünde birçok kırışıklıklar vardı. Bu kırışıkların ortasında da bir çibani izi, aynı gamze gibiydi...

Patron, bir ara:
— Baban var mı senin? diye sordu.

— Var, dedi Dilber.
— Ne iş yapar?
— Kahvede ayakçı...
— Abin?
— Yok... Var ama, benden küçük.
— Bizim işimiz işde bu, dedi patron masadaki kumaşları toplayıp içeriye götürürken. Geri geldiğinde de lâfının gerisini tamamladı:
— Kadınlara donla sütyen diktiriz...

Biraz kızırır gibi oldu Dilber, ama patrona belli etmedi.

— Numara numara, büyüğü var, güçlüğü var... Dar galça var, geniş galça var, iri göğüs var, ufak göğüs var... İşin yoksa uydur dur, galçaya, göğüseye... Yaaa...

Dilber, göğüslerini biraz daha içeriye doğru çekip, karnını öne çıkardı.

Patron içeriye bağırdı:

— Nahideee!
İçerden Nahide:
— Efendimim, dedi.
— O içeriye bıraktıklarım doksan beş miydi?

— Heye Şevket âbi...
Patron, Dilber'e baktı:
— Bunlar en büyük numara, maşallah süt ineklerinin, dedi.

Ama, Dilber'in göğüslerini biraz daha içeriye çektiğinin farkına varmadı.

— Daha büyükleri de oluyor, yüz, yüzbeş amma, biz dikmiyoruz... Artık onlar Holanda ineği... Onlar özel dikiyorlar, gendi gendilerine... Amma n'apsınlar, Allahın işi, kimi ufak, kimi büyük... Bişe için mi?

Son sözü hiç anlamadı Dilber... O dalmış gitmişti patronun söylediklerine Adam sanatının gereği midir, nedir, kadınların göğsünden bahsederken, âdeta bir işten bahseder gibiydi.

Tekrarladı:

— Bişe için mi?
— Şey, dedi Dilber, içmem...
— Niye?
— İçmem ben...
— Âdetir canım, biz yeni işe aldığımızı bi çay içiririz. Sona da o ilk ayılığını alınca, bize bi şeyler ismarlar...

Arkasındaki pencereyi açtı, dışarıya bağırdı:

— Lan hey fırlak, bi çay... Şey, iki iki... Ben de içiyim bari... Bişi deyim mi sana Dilber, vallaha akşam gadar nah şu bizim bel tamam, tutmuyor akşam eve gedince, dersin biri sanki satırmam vura vura çont etmiş... Başga gardaşın var mı?

— Yok... Evde yalnız nenem var.
— Benim de nenem var... Amma biraz deli...

— Sey, benim nenem de...
— Vallaha bizim iş böyle işde...

Dikecen... Bilin mi makine kullanmasını?

— Bilmem...
— Eee, sürer dört beş gün... Anca öğrenin... Sen en iyisi şimdi sünger işiynen uğraş... Süngere galıp gıyafet ver, hacete benzesin... Bu da yeni çıktı, eskiden avratlar çapıt dikarlarmış, şimdi zor geliyor, onların yerine biz dikiyoruk, sünger... Amma yalancı sünger... Ha o, ha öteki, ikisi de yalancı. İçerde galıp var, sana Nahide de gösterir... Biraz onun üzerine çalışın, günde bi kaç saat da makine çekme üzerinde çalışın, hele bir ay sona, olun bi galifiye doncu sütyenci...

Çaylar gelmişti. Patron, makası masanın üzerine bırakarak, çayının şekerini attı, bir de sigara yaktı. Nedenise oturmuyordu hiç, belki de alışkanlıktı bu. Otursunsa bir daha kalkamayacağını biliyordu.

Çayını karıştırırken:
— Ne versek ki sana? diye sordu.
— Anlamadım, dedi Dilber.
— Sana şindilik aylık ne versek?

Çırak gibi bi şeysin şimdilik sen... Amma, maşallah, çırak desen de olmaz. Kaç yaşındasın?

— Onsekiz...
— Olmaz ki efendi, çırak parası veremem... Ne versek acaba?

Dilber çay bardağını yavaşça masanın yanına bıraktı. Çay için, patronuna bir —sağol— demeyi düşünüyse de, nedense vazgeçti söylemekten.

Şevket âbi, tekrar makası eline aldı, tekrar bir iki parça kestikten sonra:

— En iyisi bunu bi düşünük, dedi. O zamana gadar sen de çalışmış olun, işini de görürüz, hı eyi ni baci?

— Eyi, dedi Dilber.
— Madem anlaşıldık, hadi gel içeri, ben sana süngerleri nasıl bükceğini öğreteyim...

İçeriye girdiklerinde, Nahide makinenin başında külot dikiyordu, bir kız ise, sütyen dikmekteydi. Öteki kız:

— Hoşgeldin bacım, dedi. Dilber:

— Hoşbulduk, dedi.

Patron, oradaki kocaman bir mukavva sandığın içinden süngerler çıkardı. Sonra, bu süngerlerden elindeki belli kalıba göre küçük çir makasla kesti:

— Şöyle, dedi Dilber'e, şöyle eden, şurdan dutacan, şunu şu tarafa gıvracan, sona iki iğne, fazla deet, tutturdun mu ipele tamam. Bu makineye girince olur alısından hacet... Tamam mı?

— Tamam, dedi Dilber.
— Sonra nah şu makineye girer sin günde bir kaç saat, sana Nahide gösterir. Çok kolay çok... Hele bi başla dikmeye, o zaman isder parça başı, isder yömiye. Amma benim işime parça başı daha eyi gelir. Neden dersen, o zaman heç mavra edemem...

Patron dışarıya çıktıktan sonra,

Nahide:
— Ne konuşdunuz? dedi.
— Hiç, dedi...
— Para konuşmadınız mı?
— Yoo, sona konuşacağız.
— Keşki şimdi konuşaydın.
— Niye ki?
— Vallaha patron milleti heç bel li olmaz, isderler ki işçi yanlarında beles çalışsın...

Nahide bunları söyledikten sonra, bir de göz gezdirdi kapıya. Ne olur ne olmaz, dinleyebilirdi patron...

Dilber, daha ilk süngeri kıvrırken, düşünmeye başladı. Kimbilir bu yaptığı ilk şey hangi kadının gıdip göğsüne oturacaktı? Veya genç kızın... Sonra, o kadın veya kız, kimbilir göğüslerini dimdik yapan bu şeyi taktıktan sonra, üzerinde dar kazağı, nasıl kaka sata sata yürüyecekti erkeklerin yanında. Gerçi anasının veya kocasının yanında caka satamazdı, onlar bilirlerdi mallarını ama, başka erkekler, başka kadınlar... Çok şükür kendisinin böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Ne fena olurdu genç kız için, bunlarla irileştirdiği göğüslerinin gerçek yüzü ortaya çıkınca... Kimbilir, belki de ayıbı biraz daha ortaya çıkmasın diye erkeğe ne denli nazlar, işveler ederdi. Ayıbı ortaya çıkınca da balon gibi sönerdi... Ama elin oğlu da pazarlık yapmamıştı ya onunla, çevresi şu kadar olacak, iriliği bu kadar olacak diye, ne çıkarsa bahtına...

Gözleri, ilerdeki makinede açık pembe sütyenler diken kıza ilişti. Kız, makineden farksızdı. Gözlerini bir saniye olsun ayırmıyordu önündeki işten... Dilber'in çok hoşuna gitti kumaşın rengi. Şayet ilerde para kazanırsa, bunlardan bir tane alırdı... Sonra başka bir şey geldi aklına. Belki de şimdi şu anda şu kızın da, Nahide'nin de üzerlerinde buradan sevdikleri renkte sütyenleri vardır. Öyle ya, gözcülük ederlerdi birbirlerine, sıra ile soyunur giyerlerdi, patron nereden görecekti ki... Sayıp teslim ediyor, sayıp teslim alıyor değildi ya...

«Evet evet, dedi içinden, pembe sinden.»

Sonra, patronu geldi aklına, kendini tam giyinirken yakalamış... Ne yapardı o zaman? Polise bile verirdi... Karakola götürürlerdi, orada da soyardı Dilber'i:

«Bakın, derdi, bu mal benim. Gülerlerdi polisler, belki de orda bulunarlardı bazıları:

«Mal da ne malmış ya?» derlerdi.
«Yok yok, en iyisi parayla almak-tı.»

Nahide:

Metin:

"Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
ekibi
bana sıhhi ve kolay
bir traş sağlıyor..

diyor...

Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
zevkli bir traş sağlar

GRAFİKA 61 213

(Grafika : 692 — 23)

A K B A B A

Sahibi Ergin ORTAÇ, yazı işlerini idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selma M. Yurdatap. İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi. No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

— Nasıl? dedi Dilber'e.
— Ne nasıl?
— Alıştın mı işe?
— Bişe yaptığım yok ki...
— Bizim de yok... Zaten bunların da ha varlığı, ha yokluğu ya... Şuna baksana, elimin içine dört tane si sığıyor... Bi gucak da para...
— Alsn adamlar, işleri ne? dedi öteki kız.
— Nahide kızdı ona:
— Sanki bir kocan olsa sen de istemez misin?
— Niye istemeyim? dedi kız, boyunu geriye atarak, benim nerem eksik ötekilerden?...
— Eee, daha ne? dedi Nahide.
— Patron girdi biraz sonra içeriye, Dilber'in yanına yaklaştı:
— Eee, maşallah maşallah, oluyor ha oluyor, dedi.

Ârif onbaşı, parayı ocakçıya teslim ettikten sonra Kel Hayri'nin dükkânına geldi. Çalışıyordu hâlâ Kel Hayri. Elinde lacivert bir elbise vardı. Güveller, elbisenin arkasını didik didik etmişlerdi. Onu örüyordu. Ara sıra parmakları iğneden, gözleri dikikten yorulunca, hemen tezgâhın altına eğiliyor ve oradaki kocaman bir taştan sulandırılmış beyaz ispiertosunu içiyordu. Ârif onbaşı, onu masanın altına eğilmişken buldu. Kel Hayri, ispiertosunu içip, yüzünü, sanki bir zehir içmiş gibi buruşturduktan sonra, onbaşı'ya:

— Demek geldin ha, dedi.
— He, dedi Ârif onbaşı.
— Kel Hayri, ağzını oradaki bir bezle silip, ağzına kurumuş bir portakal dilimini attı. Portakalın çekirdeğini de nedendir bilinmez, masanın üzerine plüskürdü:
— Hava da iyi ha, dedi.
— Eyi Hayri ağa...
— Gidiyorku deel mi?
— Hee, ben onun için geldim ya. Yarın da tamam, işe getmiyecem, dedim ocakçıya, bizim de hakkımız bi gün izin dedim. Gardasını getirecek, tabii ikisi bir olup bizim ağının bir günlük hakkını cebendecekler... Biliyon mu, annadım ha, neden biz geçinemiyoruk ocakçıyanan, o isdiyor ki, yapıym makası, yarısı gendinin, yarısı benim. Amma olmaz...

— Olmaz, dedi Kel Hayri, yokar da Allah var.
— Allah var ya...
— Gurban olıym o Allaha... Hayri şimdi şöylecene ayakda duruyorsa, bil ki onun sayesinde.
— İşte hep ondan... Yoksa, ocakçı elimi yalayacak ya...
— Plân yanında deel mi?
— Hi... işde...

Ârif onbaşı, cebinden naylon torbayı, onun içinde dörde katlanmış olan kâğıdı çıkardı. Kel Hayri, elindeki eski ceketi, eski püskü bir yığın elbisenin durduğu torbanın üzerine bıraktıktan sonra:

— Aç hele aç, dedi.
— Ârif onbaşı, kâğıdı masanın üzerine yaydı. Sonra, suratına bir kurmay asker pozunu vererek, gözlerini süzdü, kâğıdı yan çevirdi, sıgarasının düşen külünü üfürdü. Konuşmadı bir müddet, boyuna kâğıda bakıyordu. Sanki, kâğıdın üzerinde bir kaç işaret, bir kaç çizgi yokmuş da, upuzun bir mektupmuş gibi, baktıkça bakıyor, okudukça okuyordu. Ârif onbaşı da onun gözlerinin içine bakarak, Kel Hayri'nin dudaklarının ucundan dökülecek mucizeyi bekliyordu...

— Hi, dedi Kel Hayri bir ara...
— Ârif onbaşı umutlandı, şimdi bir bir, sanki eliyle koymuş gibi tüm ayrıntılarıyla plânı okuyacak ve yerini söyleyecek, diye.
— Zor olacak bu iş amma, tam olacak onbaşı, dedi.
— Ossun... Yeter ki ossun...
— Lan biz ikimiz gafa gafaya verdik mi dağı devirirlik be...
— Dağ ne ki?
— Hadi, ben kapatayım dükkânı, artık çıkıp gidek...

(Devamı var)

— Merak etme anneciğim... Bu adamdan, hiçbir tecavüz tehlikesine mâruz değilim!..

Deli

Marne nehri sahilinde inşa edilmiş bir akıl hastahanesinin bahçesinde iki deli bir sıra üzerinde yanyana oturuyorlardı. Biri nehirde, arkasındaki halata bağlı bir su kayağı sporcusunu çeken motoru göstererek:

— Bu küçük vapur da neden bu kadar hızlı gidiyor?... diye sordu.

Öbür deli hemen cevap verdi:
— Arkasından bir sicimle asılan delinin onu kovaladığını görmüyor musun?..

Pişkin hizmetçi

Madam, hizmetçisine bir iskemleyi göstererek:

— Şu iskemlenin haline bak, dedi, toz içinde...
— Bunda şaşılacak bir şey yok ki madam.

— Nasıl?...
— Çünkü uzun zamandan beri o iskemleye kimse oturmadı!..

Asil çocuk!

Küçük bir çocuk, şekerciye giderek bir kesekâğıdı şeker satın aldıktan sonra şekerciye:

— Amca, dedi, eve gider gitmez kapıcunun çocuklarını davet edeceğim...

Şekerci, çocuğun sırtını okşadı:
— Öyle ise sen çok iyi kalbli bir çocuğusun...

Çocuk devam etti:
— Evet, şekeri yerken onların beni görmelerini istiyorum da...

— Karıcığım, bu akşam beni bekleme... Moral eğitimi var!..

Cinsi terbiye

Mösyö Dupont ile karısı, büyük oğullarına seksüel terbiye hakkında bazı şeyler öğretmek istiyorlardı. Bu maksatla o gece oğlunun odasına çıkan baba, düşünceli bir halde karısının yanına döndü.

Madam Dupont merakla kocasına sordu:

— Söyle bakalım, oğlana nelerden bahsettin?..

— Ahşılmış, mâkul örnekler vermeye çalıştım, dedi. Bütün konuları çiçekler, arılar üzerinde topladım. Fakat nafile...

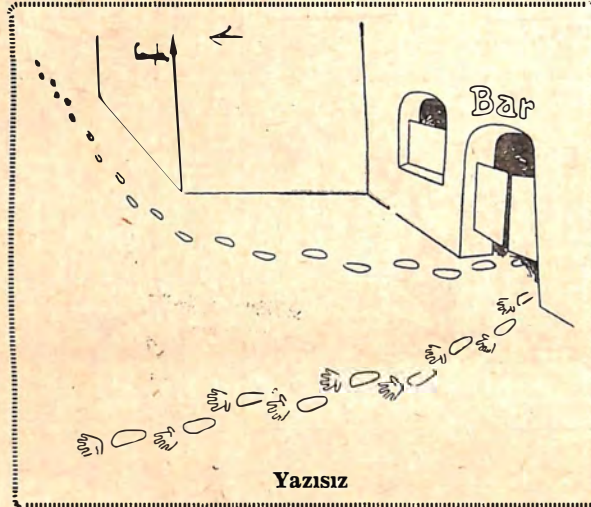
— Nasıl?..

— İşin içinden çıkamadım. Ne dediysem, o bahsi kızlara getirdi ve onlarla ilgili cinsi problemler sorup beni çuvallattırdı!..

Tembel hizmetçi

Bu da, tembel, bulaşık yıkamasını hiç sevmeyen bir hizmetçi kızın hikâyesidir.

Kız, evin köpeği Medor'u çok seviyordu ve köpek mutfaktan ayrılmıyordu. Ama bir gün Medor ihtiyarladı ve öldü. Ertesi gün de hizmetçi kız evden ayrıldı. Onun bulaşık yıkamasını hiç sevmeyişini söylememiş miydik!..

Yazısız

Acı gerçek

İki dost arasında:

— Kusura bakma, istemiyerek veznedarın hâkondına sana acı bir hakikati açıklayacağım!

— Veznedarım mı?.. Ne olmuş?
— Dün gece onu karınla bir otele girerken gördüm...

— Amma korkuttun beni... Ben de kasayı soyup kaçtı sanmıştım.

Zaman meselesi

İki yaşlı artist karşılaştılar. Biri:

— Şimdi fillerle yeni bir numara yapıyorum, dedi.

— Bak hele! diye diğeri cevap verdi. Hatırladığıma göre, bir kaç sene evvel pireleri konuştu-ran bir numara yapıyordun.

— Eh, ne yaparsın, gözlerim eskisi gibi iyi görmüyor artık!

Son arzu

Ertesi gün idam edilecek olan mahkûmun hücrelerine giren gardiyan:

— Sizden bir şey rica edebilir miyim? dedi.

Mahkûm hayretle sordu:

— Ne istiyorsunuz?..

— Yarın idam edilmeden önce size «Son arzunuz nedir?» diye soracaklar. Siz de, son arzunuzun benim aklıma zam yapılması olduğunu söyler misiniz?

Yazısız

Dünya karikatür leri!

— ARTIK DÖRT AYAKLA MI YÜRÜMEĞE BAŞLADIN HERİF ?..

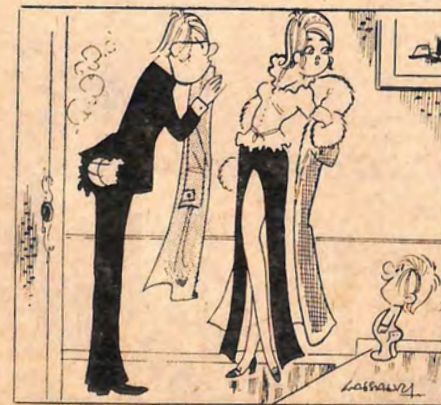
YAZISIZ

— HAAA ... ŞİMDİ TANIDIM .. SİZ, O'SUNUZ !..

YAZISIZ

— NEDEN ERKEN DÖNDÜNÜZ ?.. ATEŞ DANGINI YAPMADINIZ MI YOKSA ?..

YAZISIZ

YAZISIZ

— HESAP PEK BİLMİYOR AMA, BAŞKA ŞEYLERİ ÇOK İYİ BİLİYOR !..

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE:

3 TALİHLİYE	3 APT. DAİRESİ
33 TALİHLİYE	33 BİN LİRA
333 TALİHLİYE	3 BİN LİRA
3333 TALİHLİYE	3 YÜZ LİRA
TOPLAMI: 3 MİLYON 333 BİN LİRA	

Tasarruflarınızı
19 Mart akşamına kadar
Bankamızda toplamaya
devam ediniz.
"Uğurlu Uçlar" çekilişi
yuvanızın uğuru olacaktır.

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

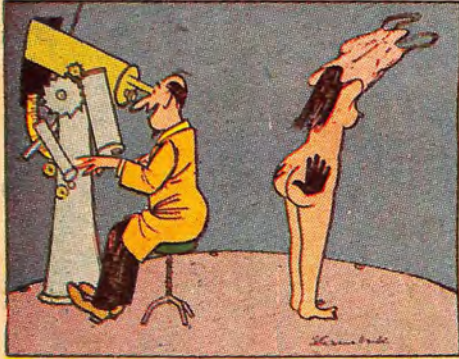
paramızın ... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 618 — 25)

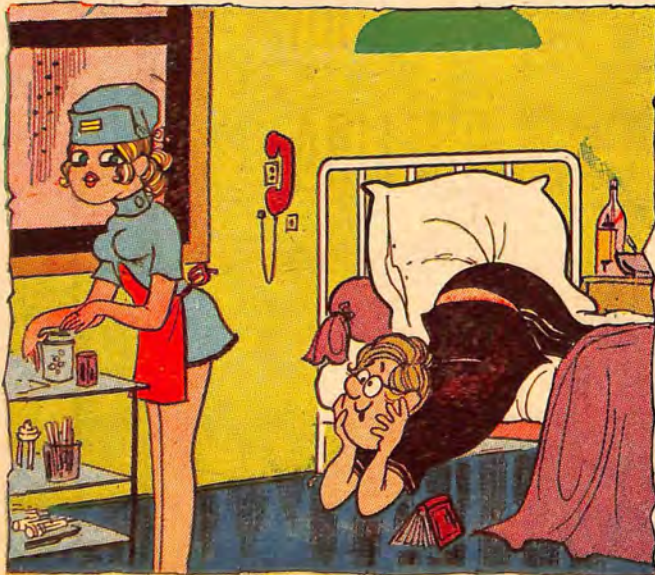
Akhaha

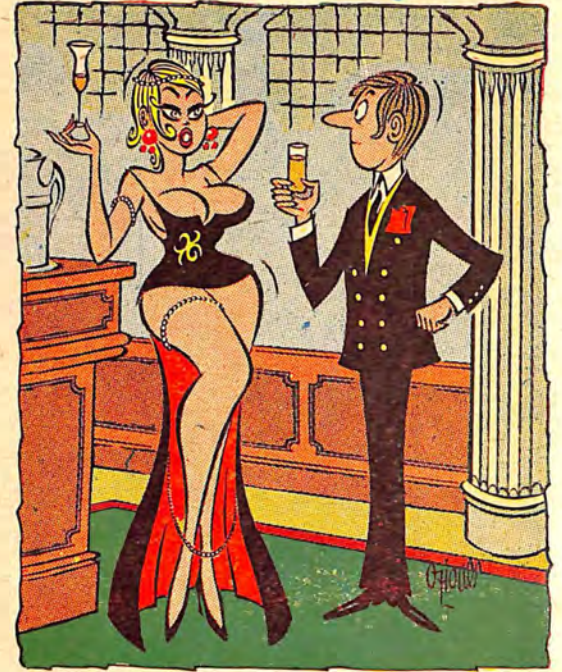
— HAYDİ ,N'OLUR İSTEDİĞİM TEK KELİMEYİ SÖYLEYİNİZ !..

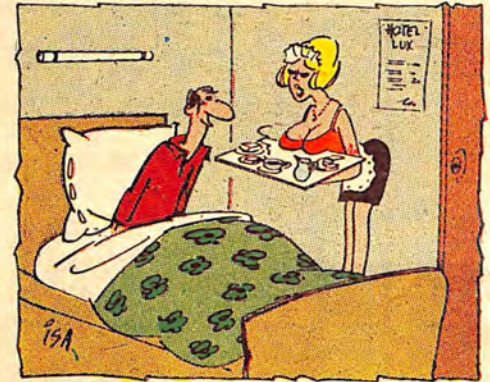
— OOO ,AY'IN ÜZERİNDE GARİP LE - KELER VAR !..

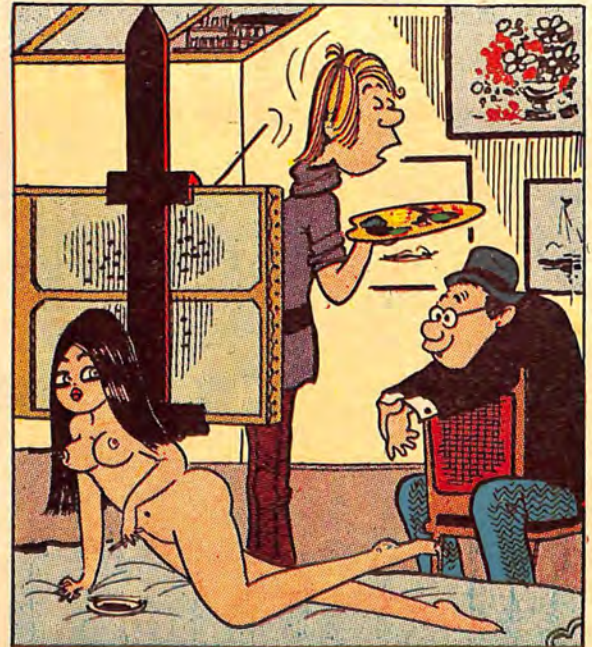
— NELER DİYORSUNUZ ?.. ATEŞ BAŞINIZA VURDU GALİBA ?..

— SEN BENİM ATEŞİMSİN SEVGİLİM...
— YAA , DEMEK KÜL OLMAYI GÖZE ALDIN !..

— BUYURUN EFENDİM ,TEPSİYİ ARZUNUZA GÖRE HAZIRLADIM !..

— EEE , BU DERİN İÇ ÇEKMELENDEN BAŞKA DAHA NE VAR NE YOK ?..